

Perustanut 1905 Pekka Ervast

Päätoimittaja Jarmo Anttila

100. vuosikerta

Nro 6 Joulu/2007

Jarmo Anttila

Suomen valtio valmistautuu juhlimaan 90-vuotista itsenäisyyttään. Piskuinen, maailman pohjoisin kansa on sinnitellyt täällä pohjan perukoilla, tehnyt työtä, joutunut taistelemaan olemassaolostaan luontoa ja olosuhteita vastaan. Vaikka itsenäisyytemme aikaan sisältyy traagisia koh- talonhetkiä sotien myötä, suurin osa tuosta 90 vuodesta on silti ollut rauhan ja rakentamisen aikaa.

Muutos köyhästä maa- ja metsätalousvaltaisesta maas- ta teollisuusvaltioksi ja yhdeksi tietoteknologian etu- joukkoihin kuuluvaksi maaksi on ollut valtava. Olen itse 1950-luvun lapsi. Muistellessani sitä aikaa tulee mieleeni, kuinka elämä oli perin vaatimatonta ulkoisilta puitteiltaan tavallisessa työläiskodissa. Silti oli varhaislapsuuteni hyvin onnellista aikaa. Onneen ja iloon ei tarvittu tavaroita. Jos ympärillä ovat rakastavat vanhemmat ja turvallinen ympä- ristö, se riittää. 1950-luku oli ehkä vielä jonkinlaista viat- tomuuden aikaa suurimmalle osalle suomalaisista; 60-luku oli jo ihan jotain muuta. Alkoi valtava murros kaupun- gistumisen, teollistumisen ja yleisen vaurastumisen myötä. Samalla alkoi yhtä valtava arvojen ja kulttuurin muutos koko läntisessä maailmassa. Kirkon ja uskonnon merkitys väheni ratkaisevasti. Alettiin tavoitella materialistisia ar- voja. Voidakseen olla onnellinen perheellä tuli olla paljon tavaraa. Kyllähän asialla tietysti oli positiivinen puolensa. Jääkaappi, pesukone, pölynimuri yms. helpottivat ennen kaikkea naisten työtä.

Mitä onkaan sitten nykyinen ”onnellisen kodin” perus- varustus? Sitä kannattaisi pohtia. Monet ovat onnistuneet

sen hankkimaan. Olemmeko nyt sitten paljon onnellisempia? Vastaus on: kyllä ja ei. Jos elämän sisältö on jossain muussa kuin tuossa ulkoisessa, ihminen voi elää onnellista elämää. Jos taas se on vain noissa tavaroissa ja niiden hankinnassa, uskon elämän olevan kuitenkin tyhjää. Päättelen masentuneiden ja mielialalääkkeiden määrästä, alkoholisoitumisesta ja huumeista tämä kansa, kuten kaikki läntiset hyvinvointiyhteiskunnat, voi enenevässä määrin pahoin.

Pahoinvoinnista järkyttävän esimerkki oli 7.11.2007 tapahtunut Jokelan koulusurmatragedia, jossa 18-vuotias nuorukainen tappoi 5 koulutoveriaan, rehtorin, terveydenhoitajan ja lopulta itsensä. Surmaaja päätyi tekoonsa Nietzschen, kansallissosialismin ja vastaavanlaisten koulusurmaajien innoittamana. Hänen mielestään ihmisyyden oli yliarvostettua. Eikö tämän päivän tie-teellinen maailmankatsomus, jota koulusakin opetetaan, perustu näkemykseen, että elämä on sattumalta syntynyt tälle planeetalle eikä sillä ole mitään tarkoitusta? Ehkäpä tälle koulusurmaajalle ei riittänyt elämän tarkoituksiksi se, että olemme sosiaalisia eläimiä, jotka keräävät tavaroita. Tai sitten kirkon oppi elämän ainutkertaisesta mahdollisuudesta päästä ikuisen paratiisiin uskomalla sen oppeihin – ja jos et usko, ikuisen kadotukseen.

Tämän päivän internet on monella tavoin hyödyllinen, tietoa, elämyksiä ja viihdettä jakava maailmanlaajuinen verkko. Samalla se on avannut kaikki hornan luukut jokaiselle, joka tuntee viehtymystä siihen suuntaan. Viranomaiset eivät luultavasti kiinnitä tarpeeksi huomiota väkivaltaa ihannoiviin sivustoihin. Kauhu ja väkivaltaviihde, pelit ja synkkä satanistinen musiikki muokkaavat varmasti nuoren mieltä päivittäisinä annoksina tiettyyn suuntaan. Tiettyssä nuoruuden vaiheessa voi ehdoton mustavalkoinen maailma jäädä pysyvästi mustaksi.

Tietoisuus maailman epätäydellisyydestä, köyhyydestä, sodista ja ympäristöongelmista voi herkän ajattelevan mielen ajaa todella pimeisiin syövereihin, kuten Jokelan tapaus osoittaa.

Elämme varsin kummallista murrosaikaa. Ihmisten yksilöityminen saa meissä aikaan sisäisen prosessin, joka paljastaa outoja piirteitä itsestämme. Useat henkiset opettajat ovat varoittaneet, että aikaamme kuuluu psyykkisten ja henkisten ilmiöiden räjähdysmäinen lisääntyminen. Positiivisina ne suuntautuvat henkisen herkkyyden kasvuun, joka ilmenee esim. oikean ravinnon ja ekologisten elämäntapojen etsintänä. Jooga ja meditaatio avaavat ihmisiä ymmärtämään mielen sisällön ja hallinnan tärkeyttä. Ajatus on jo teko, jolla on seurauksensa. Synkät, vihan täyttämät ajatukset johtavat lopulta myös tekoihin. Positiiviset ja myötätuntoiset ajatukset saavat myös aikaan tekoja. Niistä vain harvoin kirjoitetaan lehdistä.

En usko, että panostus koulupsykologeihin ja kuraattoreihin, mielenterveyshoitoon jne. toisi mitään ratkaisevaa muutosta nykyisiin ongelmiin. Toki ne voivat helpottaa oireita kuten lääketiedekin. Varsinaiset syyt jäävät olemaan. Mielen pohjalle voi jäädä kaikumaan: ”Onko tässä elämässä mitään järkeä? Miksi tämä kaikki?”

Minulle antoi teosofia aikanaan vastaukset tuskaisiin kysymyksiini elämän mielekkyydestä. Se tarjoaa kokonaisvaltaisen näkemyksen elämän tarkoituksesta. Se antaa maailmankuvan, joka kestää älyllisen tarkastelun ja antaa toivon: Voin itse vaikuttaa ja rakentaa parempaa huomista. Emme ole vain kohtalon julman leikin armoilla. Elämä voi olla hyvä, kaunis ja tosi.

Kun taas kysellään juhlavuoden merkeissä, kuka on ollut merkittävin suomalainen, minun vastaukseni on: Pekka Ervast. Hän on antanut tälle kansalle sen henkisen pe-

rustan, josta käsin voi turvallisesti tutkia myös nykyisen aikamme ilmiöitä ja ope-
tuksia.

*Ruusu-Risti toivottaa lukijoilleen
valon ja rauhan täyteistä joulua
ja antoisaa uutta vuotta!*

Apostoli Paavali:

Pukekaa päällenne Kristus

Pekka Ervast

Jeesuksesta sanottiin, että häntä kutsuttiin Kristukseksi. Eikö Kristus siis ollut hänen oma, yksityinen ristimänimensä? – Ei. Sana Kristus merkitsee voideltua. Jeesus Kristus merkitsee Jeesus Voideltu.

Evangeliumin mukaan Jeesus oli ”voideltu”. Keitä vanhoina aikoina voideltiin? Kuninkaita ja ylimmäisiä pappeja. Kristus oli vanha mysteerionimitys, joka annettiin ihmiselle, kun hän oli saavuttanut inhimillisen täydellisuuden ja yhteyden Jumalan kanssa, pelastunut ainiaaksi synnistä ja pahuudesta, noussut ihmisten, enkelein ja jumalien opettajaksi, johtajaksi ja henkiseksi kuninkaaksi. Se että Jeesukselle annettiin arvonimi Kristus viittaa siis siihen, että hän oli jumalaksi tullut ihminen.

Onko tämä mahdollista? Oliko Jeesus ihminen vain? Tavallinen ihminen, joka oli jumalaksi kohonnut? Mutta koko kristikuntahan uskoo ihan toista. Kristikunta uskoo, että Jeesus oli itse Jumala, joka astui alas maan päälle ja tuli ihmiseksi. Kristikunta erehtyy. Aina Jeesus tekee jyrkän eron itsensä ja isän Jumalan välillä. Hän kutsuu itseään Jumalan lähettämäksi, Jumalan pojaksi, mutta ei isä Jumalaksi. Kuinka hän muuten sanoisi itsestään, että hänelle on annettu kaikki valta maassa ja taivaassa? Ei suinkaan Jumala itselleen olisi voinut tai tarvinnut mitään antaa?

Mutta kuinka oli mahdollista, että Jeesus ihmisenä oli voinut kehittyä niin korkealle? Mikseivät sitten muut ihmiset voi, meikäläiset?

Mikseivät? – Kyllä he voivat. Tämä on juuri elävän uskonnon suuri salaisuus: Kristus on se jumalallinen elämä, joka piilee jokaisen ihmisen sydämessä. Kuinka

Paavali muuten olisi voinut sanoa: ”Pukekaa päällenne Kristus” ja ”Sitä varten olen minä työtä tehnyt, että Kristus tulisi teissä elämäksi”? Ei suinkaan toinen ihminen voi tulla toisen sisään ja toisen sisässä elämäksi. Ainoastaan kaikkiallinen jumalallinen elämä sen voi tehdä. Tämä sama elämä oli varttunut ja kasvanut ja saavuttanut täydellisen miehuuden Jeesuksessa, ja se elämä on meissäkin kehittyvä. Niin kuin Jeesus sanoi: ”Olkaa sen tähden täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen isänne täydellinen on.”

Täydelliseksi tuleminen ei tapahdu äkkiä, sillä se on kasvamista, kehitystä. Eikä ihminen siitä itse tiedä. Hän kasvaa kuin kukka huomaamattaan. Mutta hänen kasvamisensa ehtona on, että hän pyrkii täydellisuuden ihannetta kohti. Hänen tulee vapaasta halusta pyrkiä täyttämään Jumalan tahtoa semmoisena kuin se esim. esiintyy Jeesuksen käskyissä ja elämänneuvoissa. Ellei hän näin tee, eivät häntä auta mitkään rukoukset eikä mikään huutaminen ”herra, herra!”, sillä Jeesus ei häntä tunne eikä Kristus häneen synny.

Mutta että Kristus, sydämessämme piilevä täydellinen ihminen, meissä syntyisi ja kasvaisi, sen puolesta kannattaa työskennellä, uhrautua ja unohtaa itsensä. Sillä mitä meitä auttaa, että kaksi tuhatta vuotta sitten syntyi Juudan maalla Jeesus, jota Kristukseksi kutsuttiin, ellei meissä tänä päivänä synny Kristus, maailman vapahtaja?

Tietäjän joululehti 1909

Jouluyö, juhlayö

Merja Lännerholm

Päivät lyhenevät lyhenemistään, pimeys syvenee kylmässä Pohjolassa. Mutta valo loistaa pimeydessä, joka ei sitä käsitä. Öisellä tähtitaivaalla valon kipinät tuikkivat yhä kirkkaammin, joulun tähdet. Ne antavat toivoa suuremmasta valosta, jota odotamme valaisemaan tietämme.

Elämme adventin aikaa – adventus Domini, ”Herran tuleminen”. Tulossa on suuri valon juhla, Jeesus Kristuksen syntymäjuhla, joka muistuttaa meitä siitä, että ”Jumalan poika tuli ihmisen pojaksi, jotta ihmisen pojat tulisivat Jumalan pojiksi” Athanasios Aleksandrialaisen sanoin.

Joulun tienoilla henkinen virtaus on voimakkaimmillaan; on sanottu että deevat eli enkelijoukot, jotka normaalisti asustavat korkeammalla älytasolla, ”jumalten maassa”, laskeutuvat lähemmäksi maanpiiriä, astraali- eli tunnetasolle sen hartaudentunteen ansiosta, joka kristikunnassa vallitsee ja joka on vuosisatojen saatossa yhä uudelleen toistunut tähän aikaan vuodesta. Kun taivas laskeutuu lähemmäksi, ihmisen on helpompi siihen nousta. Joulun enkelten laulun kuulee se, jolla korvat kuulla, joka osaa hiljentyä. Tämä edellyttää, ettei anna materialistisen hömpötyksen viedä itseään mukanaan vaan antautuu joulun iloisen pyhään tunnelmaan. Joulu on kaikille suosiollista aikaa; olemme varmaan itse kukin kokeneet, kuinka hyvä, lämmin hellä on mieli jokaisen – kaiken puuhan ja kiireen keskelläkin – mutta mietiskelijälle ja mystikolle joulu on enemmän – se on pyhä hetki.

We wish you a merry Christmas...

Kuten monilla perinteillä, joulun vieton perinteellä on pitkät ja monihaaraiset juuret. Suomen kielen joulu-sana poikkeaa monien maailmankielten vastaavasta sanasta,

Petrus Christus

se juontuu ilmeisesti paljon vanhemmilta ajoilta. Suuri osa kristikunnasta, eli anglosaksinen maailma, viettää ”kristimessua” eli englanniksi Christmas. Samoin nykyreikkalaiset, jotka toivottavat toisilleen Kala Kristoujenna. Espanjan navidad, italian natale ja ranskan Noël viittaavat kaikki syntymään. Saksan kielen Weihnachten taas merkitsee ”pyhää yötä”.

Vaikka nykymaailma on tottunut liittämään joulun vieton kristilliseen perinteesen, historia tietää, että kaikki kulttuurikansat ovat aikojen kuluessa juhlineet talvipäivän seisausta symbolisena hetkenä, joka merkitsee valon voitolle pääsyä pimeyden vallasta. Vertauskuvallisesti se samalla kuvaa hengen ylivaltaa aineeseen nähden ja

vihkimystä henkiseen todellisuuteen.

Encyklopedia Britannica kertoo kristillisen jouluperinteen alkamisesta seuraavasti:

”Kristinuskon kahtena ensimmäisenä vuosisatana marttyyrien, tai totta puhuen Jeesuksen, syntymäpäivien tunnustamista vastustettiin voimakkaasti. Lukuisat kirkoisät esittivät ivallisia kommentteja pakanallisesta tavasta juhlia syntymäpäiviä, kun tosiasiaassa pyhimyksiä ja marttyyreitä tulisi kunnioittaa heidän marttyyrikuolemansa päivinä – jotka kirkon näkökulmasta olivat heidän todellisia ’syntymäpäiviään’.

On epäselvää, millä tavoin tarkkaan ottaen joulukuun 25. päivä tuli määrättyä Jeesuksen syntymäpäiväksi. Uusi Testamentti ei anna mitään johtolankoja tässä suhteessa. Vuonna 221 Sextus Julius Africanus kannatti joulukuun 25. päivää Jeesuksen syntymäpäiväksi ja myöhemmin siitä tuli yleisesti hyväksytty. Yksi laajalti levinnyt selitys tämän päivämäärän alkuperästä on, että sillä tavoin kristillistettiin dies solis invicti nati eli ”voittamattoman auringon syntymäpäivä”. Se oli suosittu juhla Rooman valtakunnassa, jossa juhlittiin talvipäivän seisausta auringon uudelleen heräämisen, talven poisheittämisen sekä kevään ja kesän uudelleensyntymän vertauskuvana. Todellakin sen jälkeen kun joulukuun 25. päivä oli laajalti hyväksytty Jeesuksen syntymäpäiväksi, kristityt kirjoittajat yhdistivät yleisesti auringon uudelleensyntymisen ja Pojan syntymisen. Yksi tämän näkökulman vaikeuksista on, että se vihjaa kristityn kirkon olleen välinpitämättömästi halukas omaksumaan pakanajuhlan.”

Vielä lisättäköön, että ennen joulun vieton alkua joka vuosi alkaen joulukuun 17. päivästä roomalaiset kunnioittivat Saturnusta, ajan ja joidenkin lähteiden mukaan myös maanviljelyksen jumalaa, saturnaliaksi kutsutulla juhlalla. Juhlimista kesti seitsemän päivää ja se päättyi talvipäivän seisaukseen, joka ajoittui silloisen juliaanisen

kalenterin mukaan joulukuun 25. päivän tienoille. Saturnalian aikana roomalaiset juhlivat, siirsivät kaikkia liiketoimia ja sodankäyntiä, vaihtoivat lahjoja ja väliaikaisesti vapauttivat orjansa. (Tästä tulee mieleen meidän joulurauhan julistuksemme, johon sisältyy tiukka ukaasi kaikenlaisten rötösten lykkäämisestä joulun yli tuonnemmaksi.) Monet roomalaiset viettivät myös talvipäivän seisauksen jälkeen tapahtuvaa päivän pitenemistä osallistumalla Mithran, muinaisen persialaisen valon jumalan, ylistysrituaaleihin.

Jul, jul, strålande jul...

lauletaan ruotsalaisessa joululaulussa. Mistä mahtaakaan olla peräisin on peräisin suomen kielen joulu-sana? Englannin kielessä on edellä mainittu Christmas-sana syrjäyttänyt vanhan germaanisen sanan yule, jota käytetään nykyenglannissa lähinnä vain viitattaessa entisaikaiseen talvipäivän seisausten juhlaan. Samaan germaaniseen perheeseen kuuluvissa pohjoismaisissa kielissä sana on säilynyt nykyisen kristillisen juhlan nimenä, ja näin me suomalaisetkin olemme omaksuneet joulu-sanamme ruotsalaisilta, joiden jul-sanana vanhempi äänneasu oli [juul]. Ennen kristinuskon tuloa pohjolaan täällä vietettiin keskitalven uhrijuhlaa (midvinterblot), jolloin annettiin uhrilahjoja jumalille, jotta nämä siunaisivat tulevan vuoden oraan. Oletetaan, että pimeän pohjolan kansojen käännättämistä kristinuskoon 1100-luvulla helpotti huomattavasti se, että Kristuksen syntymäjuhla osui yksiin tämän perinteisen julblotin kanssa.

Ja neitsyt pikku poiuttansa ...

Evankeliumin eli Uuden testamentin ilosanoman mukaan Jeesus syntyi puhtaasta neitseestä, Mariasta, ja taivaan enkelit puhkesivat ylistyslauluun. Neitseestä syntyminen on tietysti legendaa ja allegoriaa; vastaavanlaisia legendoja tunnetaan aiemmilta

ajoilta monia: Hindulaisten Krishnan kerrotaan syntyneen neitsyt Deevakista; deevat (eli jonkinasteiset jumalolennot, enkelit) lauloivat kuorossa hänelle tervehdyksensä. Tämän sanotaan tapahtuneen n. 5000 vuotta sitten. Egyptiläisten Horus-jumala kantoi myös nimeä vapahtaja, ja hänen äitiään Isistä kutsuttiin ”jumalan äidiksi, puhtaaksi neitsyeksi, meren tähdeksi” ynnä muuksi. Isis kuvattiin seisomassa kuunsirpillä, kaksitoista tähteä pään ympärillä (vrt. Johanneksen ilmestys XII:1: ”Ja näkyi suuri tunnusmerkki taivaassa. Vaimo, aurinko verhonaan ja kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä.”). Eräessä kuvassa nähdään Horus pienenä lapsena äitinsä Isiksen sylissä. Osiriksesta taas kerrotaan, että hänen syntyessään enkelit suuren valon ympäröiminä julistivat, että ”kaiken maan herra on syntynyt”.

Babylonialaisten Tammuz, jota palveltiin vapahtajana, oli samalla äitinsä Istarin sekä puoliso että poika. Istaria kutsuttiin mm. ”maan herrattareksi, taivaan kuningattareksi, aamutähdeksi, elämänpuun jumalattareksi”. Hänetkin kuvataan poikansa Tammuz sylissään. Ja vanhassa akkadilaisessa hymnissä häntä rukoillaan nimellä ”oi neitsyt Istar”.

Persiassa vietettiin suurin juhlallisuuksin auringon jumalan Mithran syntymää. Hän-

Maria herran piikanen...

täkin kutsuttiin nimellä Tseur eli vapahtaja ja hänen sanottiin syntyneen ei tallissa mutta luolassa. Persialaisten suuri opettaja Zoroaster sai hänkin osakseen kaiken auringonjumalalle tulevan kunnian. Hän oli syntynyt neitsyestä ja siinnyt jumalallisen järjen säteestä – kristillisin sanakääntein voitaisiin tässä puhua Pyhästä Hengestä.

Näistä esimerkeistä näemme, ettei Luukkaan evankeliumin tarina 2000 vuoden takaisista tapahtumista – jotka historiallisesti katsoen varmasti tapahtuivat hieman toisin – ei ollut mitenkään uusi tapa kertoa vertauskuvallisesti asioista, jotka eivät ole sidottu aikaan tai paikkaan. Myös kertomuksella Jeesuksen syntymästä on siis pitkät ja monihaaraiset juuret.

Maria Herran piikanen ...

Kuka on Maria, joka tuli raskaaksi Pyhästä Hengestä, synnytti lapsen seimeen, eläinten keskelle talliin Betlehemissä. Kuka on tuo lapsi, jonka saapumisen enkelit ilmoittivat, missä on seimi, missä Betlehem?

Maria neitseys tarkoittaa yksinkertaisesti sydämen puhtautta. Maria olet sinä, Maria olen minä – jos puhdistamme sydämemme ja nöyryymme järjessämme ottamaan vastaan jumalaisen järjen säteen, jota Raamattu kutsuu Pyhäksi Hengeksi. Maria ja Joosef, tunne ja järki yhtyvät, pääsevät sopuun ja tasapainoon. Raskauden aika voi kestää pitkäänkin, ehkä ulottua inkarnaatiosta toiseen – mutta kun aika on kypsä, syntyy Kristus-lapsi sydämen seimeen. Jouluevankeliumi eli joulun ilosanoma voidaan siten nähdä vertauskuvana veljellisen rakkauden heräämisestä ihmisen sydämessä.

Jeesus, joka syntyi Juudean maalla Betlehemissä, oli yksi ihmiskunnan suurista opettajista; hänen elämänsä ja työnsä oli osa suurta suunnitelmaa, jonka on määrä viedä ihmiskuntaa eettisesti ja henkisesti eteenpäin kohti täydellisyyttä vuosituhanten kuluessa lukemattomien elämien eli jäl-

leensyntymien kautta. Erikoistehtävänään hän toi kosmisen Kristus-prinsiipin fyysiseen maailmaan; t.s. sana eli Logos, Jumala tuli hänessä lihaksi. Siitä hänelle lisänimi Kristus, voideltu, hebreaksi Messias. Elämällään ja eettisillä ohjeillaan hän näytti seuraajilleen tien, jota kulkemalla jokainen ihminen voi tehdä saman eli tulla Jumalan pojaksi – jota me kaikki sinänsä jo olemme – siinä on ihmisten veljeys. Mitä teet yhdelle näistä pienimmistä, sen teet minulle. Jumala asuu jokaisessa ihmisessä.

Kuka tai mikä sitten on meidän pelastajamme, vapahtajamme – eli vapauttajamme? Rosenkreutzilainen eli ruusuristiläinen perinne ei tunnusta ulkonaista vapahtajaa. Kukaan ulkopuolinen ei elämällään tai kuolemallaan voi pelastaa ihmistä, ei helvetiltä, koska sitä ei ole, ei synnin vallasta – mitä se synti sitten onkaan – eikä itämaisittain sanoen jälleensyntymisen pyörästä. Tällainen pelastususkko edellyttää, Lutherin sanoja lainatakseni, järjen heittämistä penkin alle. Angelus Silesiuksen sanoin: ”Mitä se meitä hyödyttää, jos Kristus syntyisi vaikka tuhat kertaa Betlehemissä mutta ei kertaakaan meidän omassa sydämessämme?”.

On ruusu puhjennutna...

Se mitä kutsutaan Jumalan pojaksi on Logoksen, Jumalan toinen olemuspuoli, rakkaus, jota myös nimitetään Kristukseksi. Tämä jumalallinen rakkaus ei ole mikään epämääräinen tunne vaan jumaluuteen sisältyvä täydellisyyshahto – Jumalaan jolla en tarkoita jotain persoonallista olentoa vaan sitä elämän henkeä, joka on kaiken takana ja kaikessa.. Tämä kosminen Kristus on ihmiskunnan elävä ihanne, täydellinen ihminen, joka asuu logoksen tajunnassa. Jumalan rakkaus on silloin sitä, että Jumala tahtoo ihmisen täydelliseksi. Kipinäsielussamme se meidät ikävöimään täydellisyyttä ja puhdistaa meitä askel askeleelta viisauden tulossa. Siinä on pelastuksemme

ja pelastajamme.

Kosmisen tajunnan herääminen ihmisessä, eli Mystisen Kristuksen syntyminen sydämen seimeen, uudestisyntyminen, ei ole matkan pää vaan vasta kaidan tien alku. Tallissa eli ihmisen sielussa on vielä eläimiä: on itsepäinen aasi, ehkei enää sikamaisuutta mutta piskuinen porsas kuitenkin, on ehkä myös ammuva lehmä ja pieni määkivä lamm. Mutta ne ovat kesyjä, kilttejä eläimiä – eivät raatelevia susia, eivät kiljuvia villipeitoja. Myöskään pöyhkeilevälle riikinkukolle ei ole seimen äärellä sijaa, sillä uudestisyntyneen ihminen on nöyrä. Tallin eläimet ovat hyötykäyttöön valjastettuja, niiden ansiosta pyhä perhe saa ravintoa ja talli pysyy lämpimänä.

Ei aikaakaan, kun talliin tulee vieraita. Paimenet ovat kuulleet enkelten laulun ja rientävät tervehtimään vastasyntyntä. Legendan mukaan he toivat lahjoinaan luonnontuotteita kuten villaa ja jauhoja. Paimenet voisivat näin vertauskuvallisesti edustaa luonnon voimia – ehkä myös ihmisen kuolevaisen persoonallisuuden voimavaroja, jotka näin annetaan Kristuksen palvelukseen. Vastasyntyneen piltti tarvitsee näitä lahjoja voidakseen kasvaa ja voimistua.

Taivahalle syttyi juuri...

Loppiaisenä tulee uusi kolmikko kumartamaan Kristus-lapsen seimen äärelle: itäisen maan viisaat eli tietäjät, jotka hekin tahtovat antaa lahjansa. He ovat seuranneet taivaalle syttyä suurta tähteä eli löytäneet astronomisten laskelmien avulla tiensä Betlehemiin. Paimenten lahjoihin verrattuna heidän lahjansa ovat pitemmälle jalostettuja ja hienostuneempia, myös älyllistä työtä ja kehittelyä vaatineita tuotteita: he tuovat kultaa, suitsuketta ja mirhamia.

Vanhat viisaat tietäjät voisivat kuvata jälleensyntyvän ihmisen korkeampia hengen ja tietoisuuden voimia. Nekin polvistuvat sydämen seimen äärelle ja antavat lahjan-

sa Kristus-voimien eli rakkauden voimien käyttöön. Voisi myös ajatella, että paimenet kuvaavat tunteen tietä ja tietäjät järjen tietä kulkevaa totuudenetsijää. Paimenet seurasivat enkelin kehotusta, tietäjät tähtikarttaa. Molemmat löysivät perille, saavuttivat päämäärän omalla tavallaan.

On luonnollista jatkoa tälle, että me nykypäivänäkin annamme ja saamme lahjoja jouluna. Tarinoilla joulupukista opetamme samalla lapsille karman lain toimintaa: Kun olet kiltti tai jos olet tuhma, tonttu näkee sen ja merkitsee sen Joulupukin eli karman herran suureen punaiseen kirjaan, ja voit olla varma että aina jouluna – aina kun taas synnyt maan päälle – saat sitten mitä olet ansainnut.

Aineellinen vauraus on meillä päin vienyt siihen, että lahjat ovat päältä katsoen yhä hienompia ja kalliimpia ja niiden syvempi symbolimerkitys ja sanoma tahtoo unohtua. Toisaalta viime aikoina on tullut uusia mahdollisuuksia antaa lahjoja niille, jotka eivät vietä joulua sellaisessa yltäkylläisyydessä kuin me. Esimerkiksi käväisemällä Unicefin tai Kirkon ulkomaanavun verkkosivuilla voi pienellä vaivalla ja rahalla antaa vaikkapa kouluvarusteita kehitysmaan lapselle tai vuohen tai lehmän köyhälle perheelle auttaen siten ihmisiä rakentamaan itselleen parempaa elämää.

Gloria in excelsis

Joulun henkeä ja tunnelmaa kuvaavat enkelten laulun sanat: Gloria in excelsis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis! – Kunnia jumalalle korkeuksissa, maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto!

Luterilaiset teologit väittävät, että ”ihmisillä hyvä tahto” olisi käänkösvirhe. Alkukielellä eli kreikaksi kirjoitettuna tuon lauseen loppu kuulemma tarkkaan ottaen kuuluisi ”maan päällä rauha hyvän tahdon ihmisille”. Tämä on sitten Raamatussa tulkittu muotoon: ”Maassa rauha ihmisille, joita kohtaan hänellä – siis Jumalalalla – on

hyvä tahto.”

Minua puhuttelee enemmän se teologien virheelliseksi väittämä tulkinta, joka edellyttää hyvää tahtoa ihmisiltä – miten muuten voisi hyvä tahto tai Jumalan tahto ilmetä maailmassa kuin juuri ihmisissä?

Kunnia Jumalalle korkeuksissa – eheä joulutunnelma edellyttää uskoa Jumalaan, ei dogmiuskoa despoottiin, joka ohjailee ihmiskohtaloita omien oikkujuonsa mukaan, vaan lujaa sisäistä luottamusta totuuteen ja rakkauteen, varmaa vakaumusta siitä, että maailmaa johtaa henki ja järki, että olemassaolon sisin salaisuus on rakkauden Isä, jonka ihminen voi kokea oman henkensä taivaissa. Jumalusko tässä mielessä on oikean ja syvän joulutunnelman sisältö.

”Maassa rauha ja ihmisillä hyvä tahto”. ”Maa” on ihmisen koko kuolevainen persoonallisuus ja hänen maalliset olosuhteensa. On turha toivoa maailmanrauhaa joulu-lahjaksi, ellei ole valmis aloittamaan omasta itsestään. Maan rauha ja maailman rauha on mahdottomuus, ellei ihmisillä ole rauhaa sisällään. Rauhan saavuttaminen edellyttää hyvää tahtoa. Rauha ihmisen sielussa on sitä, ettei hänen sisältään nouse esteitä – itsekkäitä ajatuksia tai alhaisia tunteita – rauhaa häiritsemään. Samalla ei mikään ulkonainen tapahtuma voi järkyttää sielun sisäistä rauhaa. Kuinka tämä on mahdollista? Se perustuu siihen, että tällaisessa joulutunnelmassa eli mielen ja sielun rauhassa ihminen ei tiedä pahasta; hän on sisäisesti voittanut sen. Oikean joulun koittaessa kärsimykset, surut ja tuskat, joita ympäristö hänelle tuottaa, eivät häiritse hänen rauhaansa, sillä hän antaa ne anteeksi. Vaikka tällainen rauha pysyvänä tuntuisi kaukaiselta, voimme varmasti jokainen tänäkin jouluna saada edes aavistuksen siitä omassa joulutunnelmassamme. Syntyvä Kristus-lapsi on valo ja rakkaus, joka ei tiedä pimeydestä. Joulun mahtava mysteeri, jota enkelten kuoro julisti kedon paimenille, odottaa toteutumistaan joka ihmisen sielussa. □

Uudestisyntyminen Jarmo Anttila

Maailman kirjallisuudesta, pyhistä kirjoista, henkisten opettajien, tietäjien ja joogien kertomana saamme kuulla, että heidän elämänsä kulminaatiopiste on ollut jonkinlainen henkinen kokemus, valaistuminen, satori, Brahman loisto. Pyhä Henki on yhtäkkiä laskeutunut heihin ja he ovat saaneet kokemuksen, joka on muuttanut heidän elämänsä ja tajuntansa pysyvästi. Mooses kohtasi Herran kirkkauden palavassa pensaassa, Elia kohotettiin taivaaseen tulisilla vaunuilla keskeltä Jordan-virtaa, jonka hän oli lyönyt kahtia voidakseen siinä kulkea. Apostolit saivat helluntaina kokea tulen, joka laskeutui taivaasta, jakautui heidän kunkin päälle ja antoi heille kyvyn puhua vieraita kielii niin, että kaikki heitä ymmärsivät. Tapahtuma täytti heidät lujalla

*”Jeesus oli luvannut opetuslapsilleen
äbättää kuolemansa jälkeen parakleetin, lohduttajan,
Totuuden Pyhän Hengen.
Hän sanoo sen olevan kuin tuuli, jonka kyllä kuulemme,
mutta emme tiedä mistä se tulee.
Tai se on kuin salama, joka leimahtaa idästä länteen;
niin on Ihmisen Pojan tulemus. Yksin Isä tietää sen hetken.”*

uskolla, tiedolla ja varmuudella. Sen jälkeen he osasivat ohjata, neuvoa, opettaa ja parantaa. Stefanos näki taivaiden aukeavan, kun hänet kivitettiin. Hänen viimeiset sanansa olivat, ettei tätä luettaisi syyksi hänen kivitäjilleen. Saul katseli tätä ja oli sitä mieltä, että oikeus tapahtui. Hän vainosi ja vangitsi Jeesuksen seuraajia. Hänen ollessaan matkalla Damaskokseen näissä toimissa kirkas valo taivaasta yhtäkkiä leimahtaa hänen

ympärillään, hän kaatuu maahan ja kuulee äänen, joka sanoo: Saul, Saul, miksi vainoat minua? Saul kysyy: Herra, kuka sinä olet? Ääni vastaa: Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Saul saa häneltä käskyn mennä Damaskokseen erään tietyn henkilön luo. Hän on menettänyt näkönsä, ei syö eikä juo mitään kolmeen päivään. Ananias saa tehtäväkseen parantaa hänet, vaikka vastustelee tietäessään potilaansa julmaksi vainoajaksi. Saul saa näkönsä takaisin ja aloittaa työnsä Paavalina kasteen jälkeen.

Jeesus oli luvannut opetuslapsilleen lähettää kuolemansa jälkeen parakleetin, lohduttajan, Totuuden Pyhän Hengen. Hän sanoo sen olevan kuin tuuli, jonka kyllä kuulemme, mutta emme tiedä mistä se tulee. Tai se on kuin salama, joka leimahtaa idästä länteen; niin on Ihmisen Pojan tulemus. Yksin Isä tietää sen hetken.

Ruusu-Ristin perustaja-johtaja on kuivannut omaa uudestisyntymiskokemustaan seuraavalla tavalla kirjassa ”Tieni totuuden lähteelle” s. 58–60:

”Tuli hetki elämässäni, jota minun täytyy nimittää uudestisyntymiseksi ja jota myös-kin voisin sanoa toisella nimellä Jordanin kasteeksi. Se on mystinen tapahtuma, jota on vaikea kuvata ja jota arkailee ja pelkää kuvata, mutta joka on lyhyesti ja sattuvasti kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päi-

vänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi. Vaikka en tahdo kertoa yksityiskohtia tästä, mainitsen kuitenkin pari seikkaa.

Toinen oli se, että minä tunsin olevani Jumalan Poika. Tiesin sillä hetkellä, mikä oli ihmisen salaisuus. Ihminen on aivan toinen olento kuin mitä hän on itsestään otaksunut. Ihminen on luullut olevansa ruumiillinen ja sielullinen olento, pieni, inhimillinen persoonallisuus, jonka sisältö on hänen sielunelämässään – ja ihminen on itse asiassa aivan toinen. Hän on iankaikkinen henki, syntynyt avaruuksien Isän omasta rakkaudesta, singahtanut maailmaan järjen tulesta. Ihminen on Jumalan Poika. Ääretömyyden iankaikkinen ja ehtymätön elämä on hänessä. Hän on se elämä. Hän on osa

loin hänet kastetaan uudeksi olennoiksi.

Toinen merkillinen kohta, jota en silloin vielä ymmärtänyt, mutta joka liittyi rinnakkaisilmionä uudestisyntymiseen, oli se, että Jeesus Kristus oli mitä salaperäisimmällä tavalla siinä läsnä. Ei läsnä niin kuin se, joka olisi kasteen toimittanut eikä myöskään läsnä niin kuin Isä, jonka pojaksi ihminen julistettiin, vaan niin kuin satumainen läpitunkeva persoonallisuus, joka oli mukana Jumalan Pojan tietoisuudessa. Jätän kuvaukseni nyt tällaiseksi, sillä palaan myöhemmin asiaan, mutta silloin kun tämän kokemuksen kävin lävitse, en voinut muuta kuin ihmetellä tätä Kristuksen salaperäistä läsnäoloa.

Tämä mystinen kokemus ei tapahtunut minkäänlaisessa unessa tai horrostilassa,

*”Pekka Ervast esittää näkemyksensä,
että Jeesus Kristuksesta alkoi Uusi Liitto.*

*Uuden Liiton vihkimystie, henkisen kehityksen tie poikkeaa
vanhan liiton tiestä, siis ajasta ennen Jeesusta.*

*Vanhan Liiton tiellä pyrkijän, Hengen oppilaan piti mennä
mystiseen kouluun tai jonkin gurun oppilaaksi.*

*Hänet kastettiin ja koulutettiin niin, että hän osasi
irtautua ruumiistaan. Korkeampaa viisautta ja tietoa
ei voinut kokea muuten kuin ruumiista irtautuneena.*

*Jeesus toi muutoksen. Nyt ihminen saattoi kokea Pyhää Henkeä
ja Poikaa, Kristusta, laajentuneessa päivätaajunnassaan.”*

sitä, voidaan sanoa, mutta voidaan myöskin sanoa, että hän on se. Niinpä vanhat intialaiset sanoivatkin: aham Brahmaasmi (minä olen Brahma) ja Tattvam asi (sinä olet se). Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri, salainen elämä, ja samalla sen Poika, Jumalan Poika. Niin kuin Jeesus sanoi itsestään: Minä olen Isässä ja Isä on minussa. Tämän ihminen kokee mystisen uudestisyntymisensä hetkellä, jol-

vaan selvässä päivätaajunnassa. Olin täydellisesti oma itseni ennen kokemusta ja samaten sen aikana, mutta kuitenkin muutuin niinä hetkinä kokonaan – tulin ikään kuin tietoiseksi itsestä, joka ennen oli ollut salassa. Ja kun ihmeellinen tapahtuma oli sivuutettu, alkoi uusi elämä.”

Merkillinen kokemus, jolla on ollut kauaskantoiset seuraukset. Pekka Ervast, nuoresta iästään huolimatta, tuli Suomen

teosofisen liikkeen isäksi, johtohahmoksi, tietäjäksi ja tekijäksi. Hän on lukuisissa kirjoissaan pyrkinyt valottamaan tuota henkistä kokemusta, jota täällä kristikunnassa sanotaan uudestisyntymiseksi. Itämailla puhutaan satorista, valaistumisesta, ja teosofisessa kirjallisuudessa vihkimyksistä.

uudesti vedestä ja hengestä, ei voi päästä Jumalan valtakuntaan.

Johannes Kastaja sanoi kastavansa vedellä, mutta lisää, että hänen jälkeensä tulee se, joka kastaa tulella. Vesikaste on mielenmuutos, parannus, valmistava puhdistus, joka edeltää hengen tulikastetta. Se on

◇ *"Paavalihan sanoi, että ihminen on oikeastaan Pyhän Hengen Temppeli. Pyhä Henki avaa silmät ja korvat nähdä ja kuulla oikein, ymmärtää pyhiä kirjoituksia ja henkistä opetusta. Se valmistaa ihmistä siihen, että Kristus hänessä voi syntyä, kasvaa ja vaikuttaa – niin että hän lopulta voi sanoa, kuten Paavali: en minä, vaan Kristus minussa."*

Pekka Ervast esittää näkemyksensä, että Jeesus Kristuksesta alkoi Uusi Liitto. Uuden Liiton vihkimystie, henkisen kehityksen tie poikkeaa vanhan liiton tiestä, siis ajasta ennen Jeesusta. Vanhan Liiton tiellä pyrkijän, Hengen oppilaan piti mennä mystiseen kouluun tai jonkin gurun oppilaaksi. Hänet kastettiin ja koulutettiin niin, että hän osasi irtautua ruumiistaan. Korkeampaa viisautta ja tietoa ei voinut kokea muuten kuin ruumiista irtautuneena. Jeesus toi muutoksen. Nyt ihminen saattoi kokea Pyhää Henkeä ja Poikaa, Kristusta, laajentuneessa päivätunnassaan.

Evangelis-luterilaisen kirkon mukaan ihminen uudestisyntyy kasteessa. Se on kuin taikatemppu, jossa pestään synnit pois, ja ihminen on pelastettu. Lapsella ei tietysti voi siinä hetkessä olla muuta syntiä kuin perisynti, joka on jokaisella vaimosta, lihasta syntyneellä.

Keskustellessaan juutalaisen oppineen Nikodeemuksen kanssa Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoo, että ihmisen tulisi uudestisyntyä ylhäältä päästäkseen Jumalan valtakuntaan. Nikodeemus ei ymmärrä vaan pohtii, kuinka voi ryömiä takaisin äitinsä kohtuun. Jeesus sanoo: Joka ei synny

prosessi, joka voi kestää ja käytännössä kestääkin useamman elämän. Siinä ihminen puhdistaa henkisen maljansa ehjäksi ja niin kirkkaaksi, että siihen voi kaataa hengen viiniä, elämän vettä. Valmistavan tien ohjeena meille on Jeesuksen Vuorisaarnan elämänymmärrys. Autuuden julistukset ovat se ahdas portti ja Vuorisaarnan viisi ohjetta ne askeleet, joilla valmistumme vastaanottamaan Pyhän Hengen. Tulemme suuttumattomiksi, puhtaiksi, rehellisiksi, emme vastusta pahaa ja rakastamme kaikkia.

Paavalihan sanoi, että ihminen on oikeastaan Pyhän Hengen Temppeli. Pyhä Henki avaa silmät ja korvat nähdä ja kuulla oikein, ymmärtää pyhiä kirjoituksia ja henkistä opetusta. Se valmistaa ihmistä siihen, että Kristus hänessä voi syntyä, kasvaa ja vaikuttaa – niin että hän lopulta voi sanoa, kuten Paavali: en minä, vaan Kristus minussa.

Uudestisyntyminen ei siis ole uskonnollinen herämys. Silläkin on oma arvonsa ja voimansa. Monet ihmiset ovat sen avulla pelastuneet parempaan elämään; ei sitä voi väheksyä. Silloin ihminen vielä on tuossa Johanneksen vesikasteen vaiheessa, jossa hän päättää alkaa elää parempaa, siveellisempää elämää. Monet sanovat tätä uudes-

tisyntymiseksi, ja kyllähän se sitä tavallaan voi ollakin.

Uudestisyntyminen hengestä, tulesta, on sitten luku erikseen. Se on paljon harvinaisempaa ja sillä on yleensä merkittävä vaikutus, niin että tuon ihmisen kohtalo piirtää uusia lukuja ihmiskunnan kohtaloon. Pekka Ervast rinnasti sen vanhan liiton tien Mars-vihkimykseen. Itämailla ja buddhalaisuudessa puhutaan arhatista, jonka ei tarvitse enää ruumiistua kuin ker- ran – niin halutessaan, ottaakseen mestari- vihkimyksen. Mars on tulen, raudan, sodan planeetta, jonka vaikutus ihmiskuntaan alemmalla tasolla saa veren vuotamaan. Sen ylempi inspiraatio on uhri. Se on sitä, että

miekka työnnetään omaan sydämeen ja se muuttuu ristiksi. Risti on kohtalo, karma, joka kannetaan, niin oma kuin toistenkin. Persoonallinen ihminen, ego, on kuollut, vailla pyyteitä ja toimii vain korkeampien päämäärien, ihmiskunnan hyväksi.

Tuon kokemuksen läpikäyneet ihmiset tietävät, että ihminen on ikuinen henki- olento, kosminen olento, kipinä jumaluudesta, joka on yksi. Hänessä me olemme, elämme ja liikumme – eikä ole mitään sen ulkopuolella, sellaista ei ole. Tuon jumaluuden sisin olemus, ydin, on kaiken käsittävä rakkausliikunto, järki, jossa kaikki kehittyy tullakseen tietoiseksi itsestään, ilmentääkseen sen kauneutta, sopusointua ja rauhaa.

Vuorille paimen käy yksinään

Vuorille paimen käy yksinään
Hän laaksohon katsahtaa
Ovat turvassa tuulilta asukkaat
Saavat rauhassa ahertaa

Vuorilta kauas näkee jo hän
Ken vain katsoa uskaltaa
Miks näkynsä kertois hän ihmisillen?
Eivät ymmärtäis kuitenkaan!

Ja joskus, kun häneltä kysytään
Mitä vuorelta nähdä hän saa
Hän hymyssä suin - kuin salaillen
Näin myhäillen lausahtaa

Ole rauhassa ihminen, varjojen maan
Älä kysy sa enempää!
Jos enemmän tietää sa tahtonet
Käy vuorelle vaeltamaan!

Vain itse voit ymmärtää näkymän sen
Vuoren huipulta korkealta
Ja olla näystä kiitollinen
- ja vaieta maailmalta!

Ja neuvoa tietä vain kysyjillen
Itse käydä jo vaeltamaan
Ja unhoittaa arjesta huolehtiminen
Käydä taivaita tavoittamaan!

Jouko Ikonen

Jainalaisuus

Rauno Rinkinen

Jainalaisuus ei ole niin tunnettu kuin esim. buddhalaisuus tai hindulaisuus, koska se ei ole juuri levinnyt Intian ulkopuolelle. Sen merkitystä Intian kulttuurille pidetään kuitenkin suurempana kuin sen kannattajien osuus on Intian väestöstä.

Jainalaisia on Intiassa hieman yli kolme miljoonaa ja Euroopan, Pohjois-Amerikan ja Afrikan intialaisperäisten siirtolaisten joukossa 80 000–100 000. Intiassa jainalaisuus sijoittuu lähinnä läntisiin osavaltioihin (Gujarat, Rajasthan, Maharashtra ja Karnataka).

Näkymä Tempppelin katolta

Historia

H.P. Blavatsky kirjoittaa *Teosofisessa sanakirjassaan* Jainalaisuudesta mm.: ”Intiassa suuri uskonnollinen suuntaus, joka läheisesti muistuttaa buddhismia, mutta joka oli vuosisatoja ennen sitä. Jainalaiset väittävät, että Gautama Buddha oli yhden heidän *tirhtankaransa* eli pyhimyksensä oppilas. He kieltävät Vedojen arvovallan ja minkään persoonallisen korkeimman jumalan olemassaolon mutta uskovat aineen ikuisuuteen, maailmankaikkeuden jaksollisuuteen ja ihmisten ja eläinten manaksen kuolematomuuteen. Erittäin mystinen lahkko.” Sekä myöhemmin toisaalla: ”Tirthankara, jainalaisia pyhimyksiä ja päämiehiä, joita on

24. Väitetään, että yksi heistä oli Gautama Buddhan henkinen guru. Tirthankara on jainan synonyymi.”

H.P. Blavatsky puhuu Jainalaisten tirthankaroista *Salaisessa Opissa*, joka pohjautuu Dzyanin runoihin, näistä XII runo kommentaareineen käsittelee edellä mainittua asiaa.

XII runo

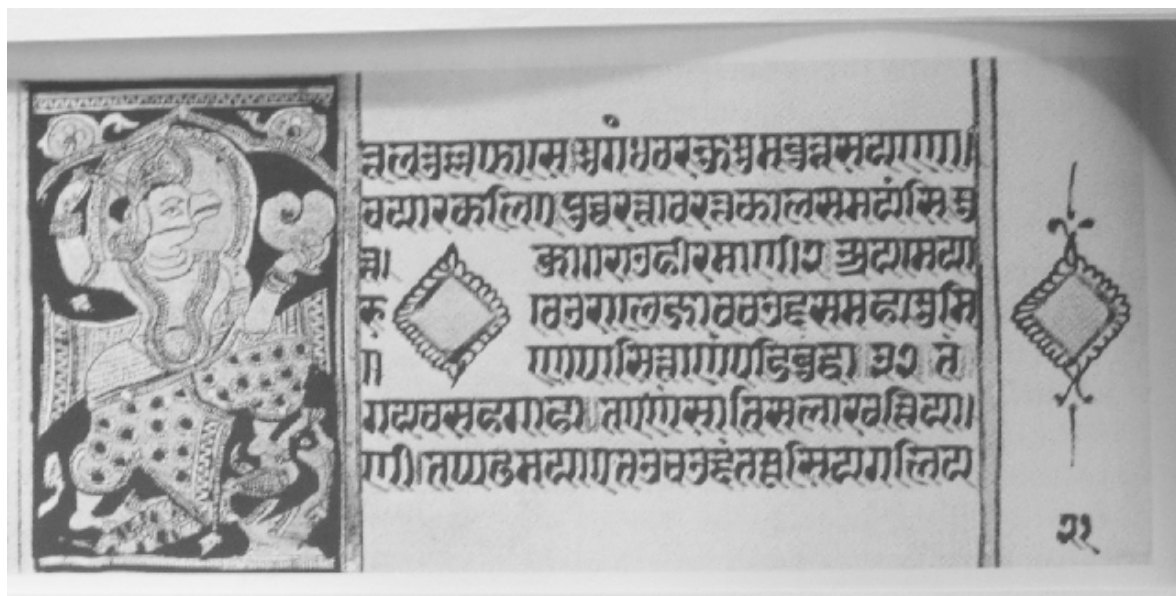
(47). *Harvoja ihmisiä jäi jäljelle. Muutamia keltaisia, muutamia ruskeita ja tummia ja muutamia punaisia jäi. Kuun väriset olivat ainiaaksi menneet.*

(48). *Pyhästä rungosta syntynyt viides jäi jäljelle; sitä hallitsivat ensimmäiset Jumalalliset Kuninkaat.*

(49). *(Käärmeet), jotka jälleen laskeutuivat, jotka tekivät rauhan viidennen kanssa, jotka opettivat ja neuvoivat sitä...*

Tästä runosta (tai sen kommentaareista) on olemassa vanhoja käsikirjoituksia nimeltään *Tongschaktchi Sangue Songu*, eli kertomuksia kolmenkymmenenviiden tunnustuksen buddhista.

H.P.B.:n Salainen Oppi: ”Niitä persoonallisuuksia, joita pohjois-buddhalaisuudessa kutsutaan Buddhiksi, voidaan yhtä hyvin kutsua Risheiksi, Avataroiksi jne...Nämä suuret Mahatmat, eli Buddhat ovat yleistä ja yhteistä omaisuutta. He ovat historiallisia viisaita – ainakin kaikille niille, jotka uskovat tällaisten viisaiden hierarkian olemassaoloon, ja joilla on Veljeskunnan oppineiden antamia todistuksia siitä. Ne ovat valikoima yhdeksästäkymmenestäseitsemästä Buddhasta – muodostaen yhden ryhmän, ja viisikymmentäkolme muodostavat toisen ryhmän...Näistä Buddhista eli valaistuneista, jotka elivät ammoisina aikoina ennen Gautama Buddhaa ja salaisen tiedon mukaan edustivat ihmisiä, jotka ennen olivat eläneet adepteina ja pyhimyksinä ja tulleet ’viisauden poikain’ ruumiillistumiksi ja niin ollen

Jainalaista käsikirjoitusta

taivaallisten voimien alemmiksi avataroiksi, kuului vain yksitoista atlanttilaiseen rotuun ja kaksikymmentäneljä viidenteen rotuun sen alusta alkaen. Ne ovat samoja kuin jainiittien (jainalaisten) tirthankarat.”

Jainalaisten tekstien mukaan heidän opinsa on ikiaikainen, vaikka virallinen historia tuntee sen vasta 24:nneen (jossain määrin myös 23:nneen) tirthankaran eli Vardhamana Mahaviran elämästä asti, joka ajoittuu noin vuoteen 500 e.Kr. eli Gautama Buddhan aikoihin. Mahaviraa pidetään tämän maailmankauden viimeisenä opin välittäjänä. Tirthankara tarkoittaa virranylityspaikan valmistajaa.

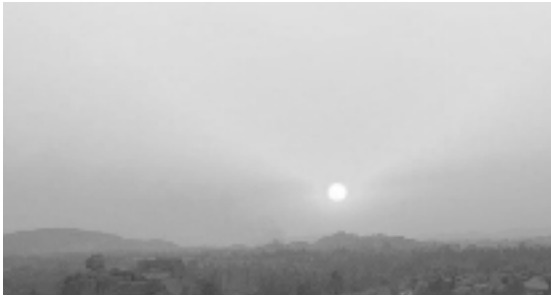
Mahaviran elämänvaiheet muistuttavat jossain määrin Buddhan elämää; samoin kerrotaan että tarinat eri jainoista eli tirthankaroista muistuttavat toisiaan.

Jainalainen ajanlasku alkaa Mahaviran nirvanan saavuttamisesta. Hän oli ilmeisesti prinssi, koska hän sai kasvatuksen paikallishallitsijaksi. Mahaviran vanhemmat kuolivat hänen ollessaan 30-vuotias, jolloin hän jätti kotinsa (vaimonsa ja tyttärensä) ja rupesi kiertäväksi askeetiksi. Hänen elämänsä oli meditoimista, askeesia ja keskusteluita

muiden askeettien kanssa, kunnes kolmentoista vuoden päästä hän sai valaistumisen. Sen jälkeen hän kierteli opettaen 30 vuoden ajan Ganges-virran varrella olevia kunin-gaskuntia. Hän sai oppilaita ja huomiota osakseen. Kerrotaan että Mahavira paastosi itsensä hengiltä yli 70-vuotiaana. Tästä on periytynyt jainalaisuuteen vanhuusiän paasto kuolemaan saakka (*sallekhana*).

Jainalaisuuden alkuun liitetään myös sellaiset henkilöt kuin Parsiva, joka eli n. 800 e.Kr. Hänen sanotaan olleen 23. eli Mahaviraa edeltävä tirthankara. Mahavira aloitti askeettisen kautensa Parsivan seuraajien joukossa; he kutsuivat itseään nimellä *nirgranthaka*, ”kahleettomat”. Mahaviran kilvoittelukumppani ja oppilas oli nimeltään Gosala. Hän perusti oman henkisen suuntauksen, joka mitä ilmeisimmin hiipui aikanaan. Mahaviran jälkeen jainalaisuus eli jonkinlaisissa pienissä munkkiyhteisöissä leviten niistä eri puolille Intiaa. Se jakautui myös kahdeksi haaraksi, joita nimitettiin munkkien pukeutumisen mukaan: *svetambara* eli valkopukuiset ja *digambara* eli ilmapukuiset, alastomat.

Jainalainen uskonnollinen perintö kulki

Auringonlasku jainalaistemppelein katolta.

suullisena tietona yli 800 vuotta; sittemmin sitä on kirjattu kirjalliseen muotoon. Jainalaisia onkin pidetty ansiokkaina intialaisen kirjallisen perinteen säilyttäjän. Heidän ansiostaan on säilynyt runsaasti kertomakirjallisuutta ja sanskritinkielisiä tekstejä. Jainaluostarien yhteydessä ovat sijainneet Intian varhaisimmat käsikirjoituskirjastot. Kirjallisuuden ja jainalaisuuden välinen yhteys näkyy nykyaikanakin siten, että monet merkittävät intialaiset kirjakauppiaat ja kustantajat ovat jainalaista sukua.

Jainalainen kirjallisuus on laaja ja mutkikas, koska kahdella pääsuuntauksella on eri versioita samoista opeista. Niitä ei tosin ole kirjoitettuna käännetty länsimaisille kielille. Yleensäkin jainalaisten tekstien on katsottu kuuluvan lähinnä munkeille.

Jainalaista kanonista kirjallisuutta kutsutaan termillä *agma* eli perimätieto. Se sisältää käyttäytymissääntöjä, kertomuksia, kosmologiaa ja opillisia kysymyksiä, joita analysoidaan väärin näkemysten kautta. Näitä svetambaran eli valkopukuisten tekstejä on yhteensä 45, joista 11 luetaan varhaiskanoniseksi eli Mahaviralta periytyviksi *anga*-teksteiksi (jäseniksi). Loput 34 ovat myöhempien keskeisten opettajien opetuksia. Näiden olemassa olevien tekstien lisäksi on ollut vielä aikojen myötä enemmän tai vähemmän kadonneita tekstejä, joihin kuuluu 14 *purva*-tekstiä (aiemmat) sekä niiden yhteenvetona pidetty tärkeä kahdestoista *anga*. *Purva*-tekstien arvellaan sisältäneen Mahaviran Parsvalta asti periytyneitä ope-

tuksia.

Digambara-suuntaus (ilmapukuiset eli alastomat) esittää, että Mahaviran kaltainen jaina, joka on saavuttanut täydellisyyden, ei enää kommunikoi ulkomaailman kanssa sanallisella tasolla. Tällä suuntauksella on kaksi laajaa tekstiä: *Sadkhandagama* ("6-osainen perintö") sekä *Kasayaprabhrita* ("intohimojen uhrilahja"). Molemmilla suuntauksilla on myös paljon kommentaareja ja muuta yleisjainalaista kirjallisuutta, filosofiaa, kosmografiaa, eepostekstejä, satuja ynnä muuta (osa sanskritin kielellä).

Jainalainen filosofia

Vaikka jainalaiset opetukset perustuvatkin alun pitäen Mahaviran opetuksille, on jainalaisuudelle käynyt niin kuin kaikille suurille uskonnoille: se on muotoutunut vähitellen omaksi omintakeiseksi filosofiaksi. Mikä sitten on aitoa ja alkuperäistä on mielestäni se, mikä on yhteneväistä teosofian kanssa, aivan samoin kuin muidenkin suurten uskontojen kohdalla, niiden jotka on Valkoisen veljeskunnan taholta maailmaan tuotu. Kuten jainalaisuuskin mielestäni selkeästi on – omanlaisille totuudenetsijöille, sanotaan vaikkapa kuten jo edellä on todettu, kirjakauppiaille (yleensäkin kauppiaille), kustantajille sekä kaikille, jotka pyrkivät noudattamaan suvaitsevuutta ja väkivallattomuutta (*ahimsa*) työssään.

Jainalaiset ymmärtävät maailmankaikkeuden suunnattoman laajana mutta silti rajallisena ja ikuisena; sitä ei ole koskaan luotu eikä sitä voi koskaan tuhota. Se ei ole minkään persoonallisen jumalan ylläpitämä. Maailman kaudet ovat suunnattoman pitkiä syklisiä jaksoja nousu- ja laskukausineen, aivan kuten hindulaisessa filosofiassa tai teosofiassa.

Universumi kuvataan ihmishahmona, jossa ylempi osa kuvaa taivasmaailmoja ja alempi erilasia helvettitiloja. Vyötärön kohdalla on kapea alue, jossa vuorottelevat ke-

hämäntereet ja merikehät. Universumin sisäisiltä mantereilta voi ainoastaan vapautua jälleensyntymien kierrosta, muuten koko maailmankaikkeus on täynnä jälleensyntyviä sieluja, ja huipulla on kapea kaistale, jossa ovat autuaat jälleensyntymisen pakosta vapautuneet.

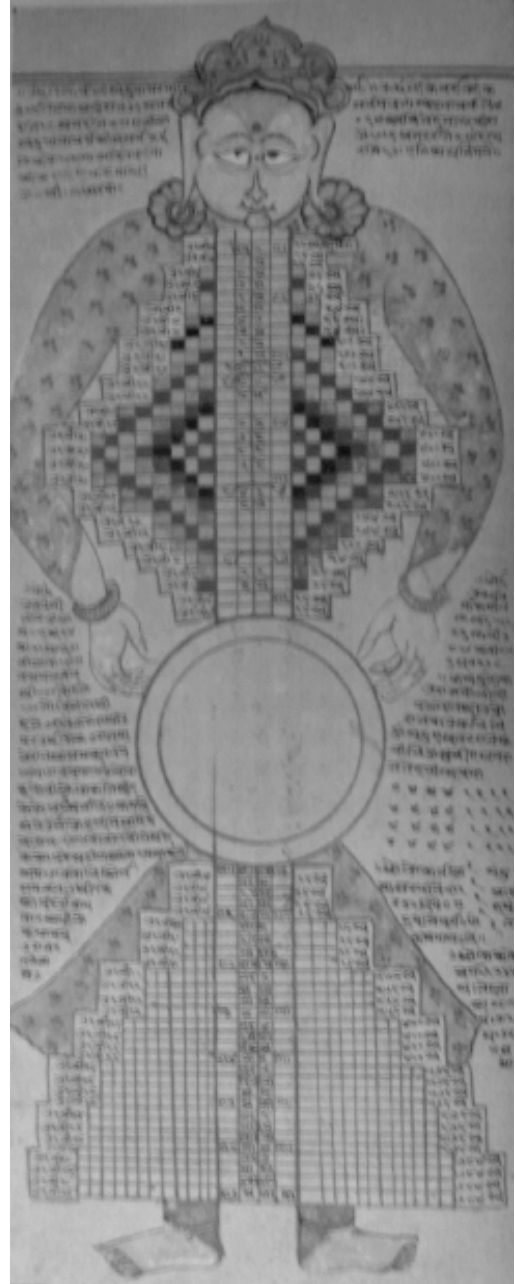
Jainalaisuudessa puhutaan viidestä olevaisuuden muodosta. Tärkein niistä on *jiva* (elämä), jolla tarkoitetaan sieluja eli jivoja, jotka ovat ikuisia. Niiden muodot vaihtuvat eri syntymien mukaan. Tämä muistuttaa teosofista oppia monadeista.

Nämä jivat ovat vailla muotoa ja niihin sisältyy toiminnan mahdollistava tahto sekä äly. Sitten luetellaan lukuisia jivojen alakategorioita. Niitä on paikallaan pysyviä, mm. kasvit, sekä liikkuvia kuten ihmiset ja eläimet. Sitten on aistien lukumäärän mukaan hierarkkisesti ryhmitelty jivat sekä vapautumiseen kykenevät ja siihen ikuisesti kykenemättömät jivat.

Jivan (elollisen) vastapuolena on eloton olevainen eli *ajiva*, jonka neljä puolta muodostavat loput olevaisen viidestä muodosta. Nämä neljä ajivaa ovat liikkeen periaate, levon periaate, atomit ja tila. Nämä neljä mahdollistavat jivojen toiminnan, esim. siten että liikkeen periaate mahdollistaa fyysisen liikkeen sekä ajattelun ja sanallisen ilmaisun. Atomeista muodostuu kaikki materia ja mm. maailmojen muodot ja jivojen kehot.

Tila taas on tausta, johon muu olevainen sijoittuu, ja jotkut (digambarat) lisäävät tähän kuudenneksi muodoksi ajan.

Jainalaisuudessa karma ymmärretään näkymättömäksi hienonhienoksi aineeksi, jota kertyy tekojen ja ajatusten vaikutuksesta jivaan. Tämä liittyy läheisesti teosofiseen opetukseen *skandhoista*. Pekka Ervast: ”Maailmassa vallitsee karman eli syysuhteen laki, jonka mukaan voimien kokonaissumma maailmankaikkeudessa pysyy ikuisesti; elämä on voimien vaihtelua ja muunnosta,

Universumi kuvataan ihmishahmoisena

mutta mikään ei mene hukkaan. Tämän lain nojalla ne sielulliset ja kohtalolliset voimat, jotka ilmenevät määrätyn ihmisen elämässä, jäävät olemaan hänen kuolemansa jälkeen ja muodostavat jonkinlaisen kar-

man, syyn, josta vastaisuudessa on seuraus. Näitä voimia kutsuu buddhalainen skandhoiksi. Kun skandhoja yhdistävä persoonallinen tajunta kuolemassa lakkaa, jatkuvat skandhat jonkinlaisina väreilyinä eteenpäin, ja tulee hetki, jolloin ne taas kohtaavat toisensa ja synnyttävät uuden yhdistymän eli ihmisen.”

Karma sumentaa itsekkäiden toimintojen kautta jivan tiedon ja näkökyvyn sekä luo uusia tekoja. Elämänhalu johtaa sitten uuteen jälleensyntymiseen. Tämän kiertokulun voi pysäyttää kaksiosaisella toiminnalla.

Ensin on pysäytettävä karman virtaus jivaan halujen syntymistä hillitsevän eettisen elämäntavan ja aistien tarkkailun avulla. Kun näin on saatu uuden karman kertyminen hallintaan, on kertynyt karma-aine eliminotava rankkojen askeettisten harjoitusten avulla. Tähän koko kaksiosaiseen menetelmään pystyvät vain ihmisiksi syntyneet jivat. Ensimmäiseen vaiheeseen pystyvät jossain määrin maallikotkin. Mutta kertyneen karman ”polttaminen” ja lopullinen vapautuminen on mahdollista vain munkeille. Jainalainen pelastuksen tai vapautuksen tie koostuu erilaisista säännöistä, *vrata*. Kun jälleensyntymisen halu on poistettu pitkällisten harjoitusten avulla, niin jiva pelastuu, tulee kaikkietäväksi, syntyy *kevalin* eli ainutlaatuinen, joka näkee maailman kaikki tapahtumat, niin menneet kuin tulevatkin eri variaatioineen.

Tällaiset ainutlaatuiset ihmiset, jotka näkevät kokonaisuuden kuten Mahavira ja muut tirthankarat ovat jainalaisuudessa auktoriteetteja ja palvonnan arvoisia. Näitä kutsutaan myös nimellä *paramatman* eli korkein sielu. He edustavat jumalallista periaatetta. Jumaluudet eli taivastasoille syntyneet jivat eivät saa niin suurta arvostusta osakseen, ja heitä pidetään jälleensyntymien alaisena.

Teosofiassa puhutaan neitseellisistä hen-

gistä, siis meidän ihmiskunnastamme, joka tulee sijoittumaan jumalallisessa hierarkiasa sen yläpäähän, korkeammalle kuin suurin osa ns. enkelikunnista. Tämä on meidän vaikean maapallokoulumme tavoite, jonka jainalaiset myös tuovat esille.

Jainalaisessa filosofiassa logiikan alueella puhutaan ns. *anekantavada*-opista, joka on oppi totuuden ei-absoluuttisuudesta. Sen perusajatuksia on, että väitteiden totuusarvo on riippuvainen niiden esittäjästä ja että hän on pakostakin rajoittunut omaan näkökulmaansa. Toisin sanoen yksi väite paljastaa todellisuudesta vain yhden puolen, ei sen moniselitteistä kokonaisuutta. Tähän todellisuuden monimuotoisuuden periaatteeseen liittyy myös logiikan ja väit-

”Jainalaisten 1975 omaksuma tunnus kehottaa alatekstissään kaikkia olentoja auttamaan toisiaan. Iso kuvio esittää ihmisen muotoista kosmosta. Hakaristi kuvaa syntymien kiertokulkua, kolme pistettä kolmea jalokiveä – oikeaa uskoa, tietoa ja käytöstä – jotka mahdollistavat pääsyn vapahdukseen kosmoksen huipulle (puolikuu pisteinen). Jainan keskeisin opetus, ahimsa, on kirjattu hänen kohotettuun kämmeensä.”

Symboli kuvaa ovat kirjasta ”Intian kulttuuri”, jonka on toimittanut Asko Parpola.

teiden tasolla toimiva sovellus nimeltä syadvada ("lienee-oppi"). Tähän sisältyy ajatus, että totuutta voi tarkastella samanaikaisesti useammista keskenään ristiriitaisistakin näkökulmista, jotka kukin sisältävät osittaisia totuuksia, ja näillä kullakin on ikään kuin sama totuusarvo.

Tämä tietysti vaatii suvaitsevuutta, ja sitä on sanottu ei-väkivallan eli ahimsan sovel-
lutukseksi logiikan alalla.

Ahimsa

Ahimsa, kaiken elollisen vahingoittamisesta pidättäminen, niin kuin se tuossa kuvassakin tulee esille, on keskeinen opetus, jonka mahdollisimman täydellinen noudattaminen on niin yksilöiden kuin yhteisöinkin perusvelvollisuus. Se heijastuu

jainalaisissa ikään kuin äärimmäisenä varovaisuutena ja tarkkavaisuutena. Ja kuten jo edellä tuli ilmi, se näkyy myös käytöksessä, ammatinvalinnassa, puheessa ja ajatuksissa. Sanotaan, että jainamunkki tavoittelee tilaa, jossa näkisi koko maailmanjärjestyksen muttei vaikuttaisi ulkomaailmaan millään tavoin. Ja edelleen: Jainalaisesta näkökulmasta katsoen oppi perustuu täydellistyneiden ihmisten päätelmiin – ei ensisijaisesti pyhiin kirjoituksiin, inkarnaatioiden toimiin tai muuhun jumalalliseen ilmoitukseen. Suuntaus onkin saanut nimensä sanasta *jina* (tai *jaina*), "voittaja"; se on voittajaan liittyvä, voittajien oppi.

Artikkelin kuvat: Rauno Rinkinen

Puun on kasvettava. Veden on virrattava. Suutarin on tehtävä kenkiä. Muusi-
kon musiikkia. Sadunkertojan kerrottava satujaa. Silmät ovat näkemistä, kor-
vat kuulemistä varten. Ihmisen ympäristö on hänen maailmansa, ja hän on sen
jumala tai paholainen siitä riippuen, onko hän itsensä hallitsija vai uhri.

Me elämme ikuisessa nykyisyydessä ja nykyisyydessä me luomme kohtalom-
me. Siksi on hyödytöntä murehtia menneisyyttä, ja ajanhaaskausta huolehtia
tulevaisuudesta. Vain tämä kunnianhimo on hyvästä; haluta siten elää nykyhet-
kessä, ettei kukaan muu kyllästy elämän tyhjyyteen ja ettei kenekään tarvitse
tehdä, mitä me olemme jättäneet tekemättä.

Talbot Mundy: Aum

Neljä uuden ajan mystikkoa, osa 3

Emanuel Swedenborg (1688–1772)

Sauli Siekkinen

Emanuel Swedenborgin suku oli hankkinut varallisuutensa kaivostoi-minnalla. Hänen isänsä Jasper Swedberg opiskeli teologiaa Euroopan eri yliopistoissa ja onnistui myöhemmin Tukholmassa vakuuttamaan kuningas Kaarle XI:en saarnoillaan niin että tämä antoi arvovaltaisen tukensa Jesperin nimittämiseen Uppsalan yliopiston teologian professoriksi ja Skaran piispaksi. Jesper oli kuitenkin vakuuttunut pietismistä, jonka oppien mukaan ihmisen tulisi pyrkiä aktiivisesti jumalyhteyteen eikä vain Lutherin opin mukaan odottaa yksin armoa. Jesper uskoi myös, että enkelit ja henget ovat läsnä ihmisen jokapäiväisessä elämässä. Isän osittain harhaoppisenakin pidetyt teologiset pohdinnat vaikuttivat myöhemmin Emanuelin uskonkäsitykseen. Emanuel suoritti perusopintonsa Uppsalan yliopistossa ja lähti vuonna 1710 jatko-opintoihin Hollantiin, Ranskaan ja Saksaan. Hän päätyi lopulta neljäksi vuodeksi Lontooseen, joka oli tuolloin maailman suurin kaupunki ja erityisen tunnettu vapaamielisestä il-

Emanuel Swedenborg
1688-1772

mapiiristään ja sananvapaudesta. Emanuel opiskeli fysiikkaa, mekaniikkaa ja filosofiaa sekä kirjoitti runoja. Hän kehitteli samaan aikaan paperilla erilaisia futuristisia keksintöjä kuten sukellusvenettä ja lentolaitetta. Palattuaan Ruotsiin hän yritti saada kuningas Kaarle XII:lta varoja observatorion perustamiseen Ruotsiin mutta kuningas tarvitsi varoja enemmän sodankäyntiin. Kuningas nimitti Swedenborgin kuitenkin Tukholman vuorikollegion (Bergskollegium) yliasessoriksi. Samoihin aikoihin Swedenborg toimitti myös Ruotsin ensimmäistä tieteellistä aikakirjaa nimeltä Daedalus Hyperboreus ("Pohjolan Dailalos"). Kaarle XII:n seuraaja kuningatar Ulrika Eleonora aateloi Swedenborgin lähinnä hänen isänsä ansioiden vuoksi. Samalla perheen nimi muuttui Swedbergistä Swedenborgiksi. Vuonna 1730

Swedenborg kiinnostui hengellisestä etsinnästä ja vakuuttui elämäntehtävästään löytää teoria, joka yhdistäisi hengen ja aineen. Hän matkusti Leipzigiin, jossa hän vuonna 1735 julkaisi teoksen *Opera philosophica et mineralis* ("Filosofinen ja Mineraloginen Teos"). Teoksessaan hän yrittää rakentaa sillan filosofian ja metallurgian välille, joskin se toi hänelle mainetta lähinnä uudenaikaisten metallurgisten menetelmien kuvausten kautta. Samana vuonna hän julkaisi ensimmäisen hengellisen teoksensa *de Infinito* ("Äärettömästä"), jossa hän yrittää löytää yhteyden katoamattoman ja katoavaisen välille ja pohtii, miten sielu liittyy ruumiiseen.

Vuonna 1743 Swedenborg pyysi virkavapaata kerätäkseen taustatietoa suunnittelemaansa teosta *Regnum animale* ("Elämän Valtakunta") varten. Teoksessaan hän halusi todistaa sielun anatomian avulla. Seuraava vuonna hän matkusti Hollantiin. Näihin aikoihin hän alkoi nähdä erikoisia unia, jotka hän keräsi päiväkirjaksi. Kirja julkaistiin myöhemmin vuonna 1859 nimellä *Drömboken* ("Unikirja"). Unien lisäksi hän alkoi nähdä myös näkyjä, joista osa oli miellyttäviä, osa taas pelottavia. Näyt ja unet kestivät kuuden kuukauden ajan ja myöhemmin hän ymmärsi niiden kertoneen taistelusta itserakkauden ja Jumalaan kohdistuvan rakkauden välillä. Viimeinen päiväkirjamerkintä on 26.10.1744 vastaavalta yöltä ja siinä hän kertoo ymmärtäneensä elämänsä uuden tarkoituksen. Hän luopui suurisuuntaisesta kirjoittamisprojektistaan ja alkoi työstää uutta teosta Jumalan palvelemisesta ja rakastamisesta, *De cultu et amore Dei* ("Jumalan Palvelu ja Rakastaminen"). Teos ei koskaan valmistunut ja syynä siihen on mielenkiintoinen näky. Huhtikuussa 1745 hän söi illallista eräässä ravintolassa Lontoossa. Yhtäkkiä hän koki silmiensä sumenevan ja huoneen muuttavan muotoa. Huoneen erääseen nurkkaan ilmestyi mies, joka sanoi: "Älä syö liikaa". Swedenborg säikähti näkyä ja kiirehti majapaikkaansa. Seuraavana yönä sama mies ilmestyi hänelle unessa ja ilmoitti olevansa Vapahtaja, joka oli tullut antamaan Swedenborgille uuden tehtävän. Hänen tulisi paljastaa ihmiskunnalle Raamatun todellinen henkinen merkitys ja Vapahtaja itse auttaisi häntä tässä työssä.

Vuonna 1747 Swedenborg pyysi päästä eläkkeelle vuorikollegiosta. Hän alkoi opiskella hepreaa ja seuraavan kymmenen vuoden aikana hän työsti tärkeimmän teoksensa *Arcana Coelestia* ("Taivaalliset Salaisuudet"). Teos julkaistiin hengellisen sensuurin pelossa nimettömänä eikä se vaikeatajuisuutensa vuoksi saavuttanut kovin suurta suosiota. Elämänsä viimeisten 25 vuoden aikana hän jakoi aikansa Tukholman, Lontoon ja Hollannin välillä ja kirjoitti 14 hengellistä teosta. Viimeisin näistä, *Vera Christiana Religio* ("Todellinen Kristillinen Usko") julkaistiin vuotta ennen hänen kuolemaansa ja siitä tuli helppotajuisuutensa vuoksi suosituin hänen teoksistaan. Swedenborg kuoli Lontoossa vuonna 1772 ja hänen jäännöksensä siirrettiin 140 vuotta myöhemmin Uppsalan tuomiokirkkoon.

*Arcana Coelestia*ssa Swedenborg kirjoittaa, että koko Raamattu lukuun ottamatta eräitä kirkolliskokousten hyväksymiä kirjoituksia on kirjoitettu vastaavaisuuksilla. Kaikilla konkreettisilla asioilla siinä on hengellinen vastaavaisuutensa, esimerkiksi sana leipä tarkoittaa hyvyyttä, viini totuutta, tuli rakkautta, pimeys vääryyttä ja aurinko Jumalaa. Swedenborgin mukaan Raamatun jokaisella sanalla on tarkka henkinen vastaavaisuutensa. Swedenborgin mukaan usko ei ole ymmärryksen yläpuolella, vaan tieto Jumalasta, henkimaailmasta sekä taivaasta ja helvetistä voidaan käsittää ymmärryksen avulla aivan kuten maalliset tieteetkin. Tällainen teologia on hänen mukaansa tiedettä sen korkeimmassa merkityksessä. Swedenborgin mukaan ihminen ei tällä ajalla pääse yhteyteen Jumalan kanssa yksin uskon avulla, vaan valaistuneen ymmärryksen avulla, mikä tarkoittaa henkistä uudestisyntymistä. Swedenborgin mukaan luomiskertomus tarkoittaakin tosiasiaa ihmisen uudestisyntymisen kuutta askelta. Swedenborg puhui myös lute-

rilaisuuden pelastusoppia vastaan eli että ihminen voisi pelastua yksin armosta. Swedenborgin mukaan ihmisen tulisi elää uskonsa mukaan ja harjoittaa hyväntekeväisyyttä.

”Apostolien kirjeistä voimme selvästi havaita ettei heidän mieleensä koskaan tullut ajatus, että tämän päivän kirkko voisi erottaa uskon ja hyväntekeväisyyden toisistaan opettamalla, että usko yksin oikeuttaa ja pelastaa lain kirjaimesta välittämättä ja että uskoa ja hyväntekeväisyyttä ei pidä yhdistää, koska usko on Jumalasta ja hyväntekeväisyys ihmisestä. Tämä jako tuli kristilliseen kirkkoon samalla kun se jakoi Jumalan kolmeen persoonaan ja opetti pitämään kaikkia niitä yhtä pyhänä.” (Vera Christiana Religio)

Swedenborg kääntyi myös vastustamaan kirkon kolminaisuusoppia kaikissa teologisissa teoksissaan. Swedenborgin mukaan kolminaisuus ilmenee vain Kristuksessa samalla tavoin kuin jokainen ihminen on sielun, ruumiin ja hengen kolmiyhteys. Kristuksen kolminaisuus on Pyhä Isä sieluna, Pyhä Ihminen eli poika ruumiina ja Pyhä Henki henkenä.

Buddha sanoi, että henkistä polkua on mahdotonta kulkea ilman anteliaista sydäntä. Anteliaisuus on ensimmäinen valaistuneen mielen kymmenestä ominaisuudesta.

Anteliaisuuden jatkuva harjoittaminen saa sen juurtumaan meihin. Ulkoisesti hyödytämme muita ja sisäisesti itseämme. Anteliasta sydäntä voi verrata irtipäästävään sydämeen. Luopuminen on antamista. Anteliaisuus luo pohjan onnistuneelle meditaatiolle. Anteliaisuuden luoma ilo ja avoimuus sallivat meidän tutkia kaikkea, mitä mieleemme nousee, ja joustavasti päästää siitä irti.

Jos haluat arvostella tai tuomita itseäsi tai muita, voit yrittää ajatella asioita kärsimyksenä ja kärsimyksen loppumisena sen sijaan, että näkisit ne joko hyvänä tai pahana. Näin pääset eroon vihastasi ja halusta olla oikeassa. Pyri yhteyteen oman valaistuneen mielesi kanssa ja koe myötätunnon parantava voima.

Sharon Salzberg: Lempeyden tie

Sydämen lävistäminen

Aija Tuukkala

Sydämen lävistäminen on roomalaiskatolissa karmeliittaperinteessä käytetty ilmaisu mystisestä yhtymisestä Jumalaan. Myös eurooppalaisessa ritariperinteessä käytetään ilmaisua ”lävistää sydän keihäällä”. Tässä artikkelissa tutkin sydämen lävistämisen vertauskuvaa graal-, karmeliitta- sekä ruusuristiläisessä perinteessä.

Matkalla

Inspiraation aiheeseen sain tekemältäni matkalta goottiseen Pohjois-Espanjaan, sen Graal- ja karmeliittamystiikkaan. Lähtiessäni matkalle sanoin suurieleisesti meneväni Mt. Salvatin vuorelle Graalin ritariston linnaan, jonka sanotaan mytologisesti sijaitsevan Koillis-Espanjan Pyreneillä. Mytologia kuitenkin muistuttaa, että Mt. Salvatiin luvattomasti tulevat saavat varautua siihen, mitä sen metsien ulkopuolella nimitetään kuolemaksi. Myös sinne luvallisesti tulevilta edellytetään kuolemaa – mystistä kuolemaa.

Kun aloin mietiskellä aihetta, annoin mieleni kuvittaa kulkueen: Ensimmäisenä, noin vuonna 1000 jKr. kulkee ritari, tempeliritari uljaana loistava punainen risti valkeassa viitassaan. Toisena, noin vuonna 1500 j.Kr. vaeltaa paljasjalkainen karmeliittanunna nöyränä mustassa vaipassaan. Kol-

mantena, vuonna 2006 j.Kr. kompastelee nykypäivän ruusuristiläinen shortsit jalassa ja tukka hapsottaen. Aikajana on siis tuhat vuotta ja ajan ollen jokainen heistä saapuu pyhän vuoren Graal-temppeliin.

Lävistävä keihäs

Kirjallisina aikalaislähteinä olen käyttänyt Wolfram von Eschenbachin ritarieeposta Parsifal sekä karmeliitta Avilan Pyhän Teresan kirjaa Sisäinen linna. Baijerilainen ritari ja minnelaulaja Wolfram eli varhaiskeskiajalla noin 1170–1220 j.Kr. Hänen runoelmansa on myöhemmin tunnettu Graalia ja Parsifalia käsittelevä ritariromaani. Parsifal on ritarieepos, jossa yhdistyvät kaksi suurta eurooppalaista traditiota, kristillinen ja ritarillinen eli Pyhä Graal ja kuningas Arthurin Pyöreän pöydän ritaristo. Pyhän Teresan kirjan Sisäinen linna sanotaan olevan koko kristillisen mystiikan tradition tiivistelmä. Avilan Pyhä Teresa on Espanjan suojeluspyhimys, inkvisition tarkkailussa ollut reformaattori, joka 1500-luvun puolivälissä saattoi uudelleen voimaan paljasjalkaisten karmeliittojen sääntökunnan ja perusti karmeliittaluostareita.

Näissä molemmissa aikalaislähteissä on kuvaus keihästä, joka sytyttää suuren rakauden. Wolframin Parsifalissa suurin in-

*Pyhä Teresa näki liekehtiväkasvoisen enkelin,
jolla oli tulta kultaisen keihäänsä rautakärjessä.*

Omaelämämerkerrassaan Teresa kertoo, että

*”Enkeli näytti lävistävän sillä sydämeni usean kerran,
niin että keihäs tunkeutui sisuksiini. Kun hän veti sen pois,
minusta tuntui kuin se repäisisi ne mukanaan.*

Se sytytti minut kauttaaltaan suureen rakkauteen Jumalaa kohtaan.”

”Pyhän Teresan hurmio”

himillinen kärsimys johtuu halusta saada itselle nautintoa, ja vain tästä itsekkästä nautinnonhalusta luopuminen suo ihmiselle vapahduksen. Sama keihäs, joka on pistänyt haavan, toimii myös parantavana: ”Meidän on työnnettävä keihään kärki haavaan auttaaksemme tuskaa tuskalla”. ”Keihäs kosketi heidän sydänjuuriaan, ja vilpi-

minusta tuntui kuin se repäisisi ne mukanaan. Se sytytti minut kauttaaltaan suureen rakkauteen Jumalaa kohtaan.” (Sisäinen linna, s. 7).

Keihäs esiintyy myös Uudessa Testamentissa, Johanneksen evankeliumissa (19:34), kun yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä haavan Golgatalla ristiinnaulitun Jeesus Natsarealisen kylkeen, josta heti vuoti verta ja vettä. Perimätiedon mukaan sotamies oli nimeltään Longinus.

Näkyväksi tekeminen

Mytologiat ja uskonnot ovat mystiikan asiantuntijoita, mutta myös taide on hedelmällistä maaperää mystiikan ilmentämiselle. Taideteos kuuluu toiseen järjestelmään kuin näkyvä maailma, sillä taide ei kuvaa näkyväistä vaan se tekee näkyväksi. Kuvataide on kiitollinen portti astua sisään mystiikkaan, sillä kysymys on sisäisestä kokemuksesta, johon pintamainen fyysinen esine tarjoaa tien. Taiteilija luo taideteoksen, jonka kautta mystinen kokemus voi lähes alkemiallisesti materialisoitua aineen tasolle. Näkymätön maailma muuntuu esimerkiksi kuvaksi, joka herättää kyvyn nähdä yhä enemmän sisintä ja myös yhä enemmän muotoa.

❖ *Mystinen kokemus on yksilöllisesti koettuna suora yhteys alkulähteeseen, se on sisäinen jumalkokemus, joka synnyttää yhteyden toisiin ihmisiin ja kaikkeen olevaiseen. Sisäinen mystinen tietoisuus on tietoisuutta kosmisen järjestyksen läsnäolosta, se on osa Kristuksen suunnitelman valmistusdraamaa.*

tön myötäkärsimys antoi uuden kasteen.” (Parsifal, s. 298–300).

Pyhä Teresa näki liekehtiväkasvoisen enkelin, jolla oli tulta kultaisen keihäänsä rautakärjessä. Omaelämäkerrassaan Teresa kertoo, että ”Enkeli näytti lävistävän sillä sydämeni usean kerran, niin että keihäs tunkeutui sisuksiini. Kun hän veti sen pois,

Mystinen kokemus on yksilöllisesti koettuna suora yhteys alkulähteeseen, se on sisäinen jumalkokemus, joka synnyttää yhteyden toisiin ihmisiin ja kaikkeen olevaiseen. Sisäinen mystinen tietoisuus on tietoisuutta kosmisen järjestyksen läsnäolosta, se on osa Kristuksen suunnitelman valmistusdraamaa.

Pyrkimys mystiseen yhteyteen on länsimaisen kuvataiteen pitkä kehityslinja. Ihmiskuvan osalta tämä on merkinnyt siirtymistä muotokuvasta ihmisen sisäisen maailman kuvaamiseen. Taiteilija on kuin sakramentin välittäjä, ja taideteos aikaansaa kokijassa sisäisen muutoksen. Taiteilija on siis Jumalan instrumentti, jonka ydinmysteerinä on Jumalan inkarnoituminen ihmisessä.

Kuvataiteen mystiikkaa

Suomalaiset taiteentutkijat ovat todenneet, että teosofia, ruusuristiläisyys ja antroposofia ovat parhaiten dokumentoidut aatesuunnat, jotka ovat vaikuttaneet taiteeseen, erityisesti symbolismiin ja abstraktiin taiteeseen. Rosenkreutzilaisuudesta on tullut yläotsikko länsimaiselle kristilliselle okkultiselle traditiolle. Eikä sovi unohtaa myöskään vapaamuurariutta, jonka symboleita näkee kuvataiteessa ja arkkitehtuurissa keskiajalta lähtien. (Elina Bonelius: Taidetta mystisen ykseyden tiellä, kirjassa *Mystiikan portit*, Tampereen taidemuseo 2003)

Eräs kuuluisimpia mystisen kokemuksen kuvauksia länsimaisessa kuvataiteessa on Gian Lorenzo Berninin (1598–1680) Rooman barokkia edustava veistos Pyhän Teresan hurmio (1647–1652). Suomalainen kuvataiteilija ja taiteen tohtori Juha Saitajoki (s. 1962) on tutkinut Berninin veistoksen tematiikkaa omissa taideteoksissaan sekä ansiokkaassa vuonna 2003 hyväksytyssä väitöskirjassaan *Pyhän Teresan hurmio*. Väitöskirjassaan hän asettaa Pyhän Teresan omat kirjoitukset sydämen lävistymisestä ja Berninin veistoksen vuoropuheluun keskenään. Matkani jälkeen tapasin Juha Saitajoen ja kävin hänen kanssaan hurmoksellisen mielenkiintoisia keskusteluja.

Eräässä jesuiittaluostarissa (!) (1569) Tolledossa näin vaikuttavan veistoksen, jossa Maria ottaa Jeesus Natsarealaisen alas ristiltä. Se oli kuin Rakkaus joka ottaa alas

täydellisen Rakkauden. Veistoksessa Maria on kohottanut katseensa ylös, Jeesus lepää hänen vasemmalla käsivarrellaan, ja oikeassa kädessään Marialla on miekka, jota hän on pistämässä omaan sydämeensä.

Graalin veljeskunta

Kautta keskiajan jatkuivat kristilliset mysteeriokoulut, joilla oli ehtoollistaru peruslegendana. Tunnetuin niistä lienee Graal, jonka ympärille kerääntyvät keskeisimmät tiedot Valkoisen Veljeskunnan ns. euroopalaisen osaston toiminnasta varhaisella keskiajalla. Myöhemmin keskiajalla ja uuden ajan alussa näemme selvempiä piirteitä Natsarealaisista mysteerioista. Voidaksemme ymmärtää esimerkiksi pyhän ehtoollissakramentin merkityksen, täytyy meillä olla selvillä vanhojen mysteerioiden suhde uusiin Kristuksen jälkeisiin mysteerioihin.

Varhaiskeskiajalla ritarilaitos muodosti oman eettisyytensä, jonka korkeimpia ihanteita olivat ylevyys, rohkeus, armeliaisuus, uljaus ja iloinen mieli. Aikakauden toisen eetoksen muodosti munkkius, joka sisälsi kieltäymyksen, kuuliaisuuden ja köyhyyden ihanteet. Ristiretkien myötä 1100-luvulla ritarius ja munkkius yhdistyivät uskonnollisissa ritarikunnissa. Perustettiin esimerkiksi Johanniittain veljeskunta antamaan pyhiinvaeltajille humanitaarista apua sekä Temppeliritaristo suojelemaan pyhää hautaa ja pyhiinvaeltajia sekä puolustamaan Pyhää maata.

Temppeliritariston suurmestarin kerrotaan neuvotelleen myös Rooman paavin kanssa ritarikuntansa asioista. Temppeliritarit olivat miekankantajia, ja heidän veljeskuntansa talon Vähässä-Aasiassa sanotaan sijainneen samalla paikalla, jolla Salomon temppeli oli aikanaan seissyt. Juuri tästä syystä ritarit alkoivat kutsua itseään temppeliritareiksi. Huomionarvoista on, että Wolfram kutsuu Graalin ritareita temppeliritareiksi.

Temppelin rakentaminen

Graalin temppelilinnon rakentamisen allegoria muistuttaa monilta osin Vanhan Testamentin Salomon temppelin rakentamista. Tällöin Graal ei ollut vielä laskeutunut maan päälle, vaan enkelit kannattelivat sitä. Graalin silloinen kuningas Titurel pohti, miten hän voisi rakentaa sillan lyhentämään ihmisen ja Graalin välimatkaa. Tuoksi sillaksi hän päätti rakentaa temppelin Jumalan ja Graalin kunniaksi.

Temppelin piirustukset ilmestyivät hiottuun onyxaattaan Graalin voimasta, ja Graal itse huolehti myös linnan rakennusmateriaaleista. Pyöreää temppeliä kiersi peräti 72 kuorikappelia, joiden seinustoja kiersivät tuolit joissa ritarit istuivat ympyrän muodossa ja harjoittivat sydämen innolla minneä eli osoittivat rakkautta Jumalalle ja vastaanottivat sen mitä ylhäältä heille laskeutui.

Temppeli oli myös hermeettinen käyttäjän eli auringon vertauskuva ja siihen rakennettiin kolme sisäänkäyntiä: yksi länteen, toinen etelään ja kolmas uhmaamaan pohjoistuulta. Temppeli koristeltiin kultaaltaan kullalla ja jalokivillä. Tempelissä oli Ristiinnaulitun ja Neitsyt Marian kuvapatsaat, kuin myös evankelistojen, pyhimysten ja enkelien kuvapatsaita – mutta ei yhtään maalausta. Temppeli oli vihitty kolminaisuuden kolmannelle periaatteelle, Pyhälle Hengelle, jonka vertauskuvana kyyhky laskeutui messun aikana alas kattoon rakennetun laitteiston avulla. Keskelle temppeliä oli pystytetty pieni temppeli, joka oli suuren temppelin tarkka pienoiskuva ja oli tarkoitettu Graalin asumukseksi.

Parsifal

Tunnetuin Graalin ritareista on kiistatta Parsifal, joka yhdisti idän ja lännen mysteeriovirtaukset. Parsifalin yhdistämä Graalin liitto edustaa uutta liittoa, missä ihmisen on mahdollista päästä päivätaajunnassaan

korkeamman minänsä eli sisäisen mystisen Kristuksen yhteyteen.

Arthurin ritarit olivat kelttiläisiä miekan ritareita, mutta kristillisenä aikana muutuivat myös suurten sotureiden kunniakkaat taistelutantereet. Kun nuori Parsifal näki ensimmäistä kertaa Arthurin ritarin, hän luuli tätä jumalaksi, ja siitä alkaen hänen hartain toiveensa oli tulla hyväksytyksi kuningas Arthurin ritariksi. Ensin hänestä tuli arthurilainen miekan ritari, sittemmin sanan ritari ja lopuksi Graalin kuninkaana hän yhdisti itäisen Graal-virtauksen ja läntisen Arthur-virtauksen. Tämän liiton kautta esoteerinen kristillisuus tuli ritariillisesti kannettua läpi keskiajan pimeiden aikojen.

Parsifalin elämäkertaa sisältää pyhittämisen historian; teoksen ytimenä on ritari Parsifalin vaellus Graalin henkiseen kuninkuuteen läpi esikristillisen sankariajan ja mysteeriajan. Parsifal on syntynyt Graal-sukuun, ja sukunsa perintönä hänellä on kyky nousta haltioihin veren edessä, joka enteilee pyhää ehtoollista. Graaliin pyrkijän tulee täyttää puhtaan rakkauden ehto, sillä Graalin temppeli avautuu vain puhtaille. Siihen ei voi suunnata ajatuksiaan eikä siitä saa puhua ennen kuin on puhdistunut lapsen kaltaiseen viattomuuden tilaan.

Oppiakseen myötätunnon Parsifal saa ritarina harhailla yksin ja kerätä kokemuksia, kunnes eteemme astuu muuntunut Parsifal, oman kärsimyksensä kautta myötätuntoiseksi kehittynyt, vapaa ja henkisesti itsetietoinen ihminen. Tämä on vertauskuvallinen kertomus ihmisen henkisestä muuntumisesta, myötätunnon ja veljeyden parantavasta voimasta sekä tien löytämisestä rakkauden avulla. Parsifal- ja Graal-tarustoissa on runsaasti kristillisiä elementtejä sekä haavoittuneen parantumiseen ja ehtoollisen sakramenttiin liittyvää vertauskuvastoa; ritarit esim. ripittäytyvät papille ja ottavat osaa Pyhään Ehtoolliseen.

Se parantaa joka haavoittaa

Graal-ritareiden ylevä tunnuslause oli ”Myötäkärsimyksen kautta itsetuntemukseen”. Ritari on olemassa palvelemista ja epäitsekkeitä tekoja varten. Ritareille veljien onni ja kärsimys oli tärkeämpi kuin oma, he unohtivat itsensä ja luopuivat pitämästä itseään veljiään tärkeämpinä. Mutta heistäkään kukaan ei voinut omilla voimillaan ja teoillaan saavuttaa Graalia, se saattoi tulla ainoastaan Jumalan kutsumien osaksi.

Pyhään Graal-maljaan ilmestyy profeettallinen lause, jonka mukaan Parsifal ky-

Jumalallinen sinetti

Graalin keihäs ja malja kuuluvat yhteen samalla jumalallisella sinetillä kuin ehtoollisleipä ja -viini kuuluvat yhteen. Wolfram in Parsifalissa Graalin malja on kristallimalja, joka tarjoaa ritaristolleen leipää ja viiniä – ehtoollisen. Joka vuosi pitkänäperjantaina Mt. Salvatissa taivaasta laskeutuu hohtavan valkoinen kyyhky, joka tuo pienen valkoisen ehtoollisleivän Graalin maljaan, ja näin sen voima uudistuu vuodeksi eteenpäin. Valkea kyyhky tuo leivässä jumalallisen voi-

❖ *Graal-ritareiden ylevä tunnuslause oli*
❖ *”Myötäkärsimyksen kautta itsetuntemukseen”.*
❖ *Ritari on olemassa palvelemista ja epäitsekkeitä tekoja varten.*
❖ *Ritareille veljien onni ja kärsimys oli tärkeämpi kuin oma,*
❖ *he unohtivat itsensä ja luopuivat pitämästä itseään veljiään tärkeämpinä.*
❖ *Mutta heistäkään kukaan ei voinut omilla voimillaan ja teoillaan*
❖ *saavuttaa Graalia,*
❖ *se saattoi tulla ainoastaan Jumalan kutsumien osaksi.*

kenee myötätunnolla parantamaan Graalin haavoittuneen kuninkaanpojan Amfortaan. Haavan voi parantaa vain turmeltumaton nuorukainen, joka tietoisuudellaan kykenee ymmärtämään haavan omassa sydämessään ja kysymään oikean kysymyksen; ”Veli, mikä sinun on?” Parsifal parantaa Amfortaan haavan koskettamalla sitä pyhän keihään kärjellä. Tällä teollaan Parsifal paljastaa kärsimyksen mysteerin; se parantaa joka haavoittaa.

Mytologisesti Graalin pyhä keihäs on sama keihäs, jolla Longinus puhkaisee Jeesus Natsarealaisen kyljen. Graalin vastavoima (Klingsor) anastaa keihään ja käyttää sitä aseena Amfortaan haavoittamiseen. Juuri Amfortaan haavan kautta Graalin pyhä keihäs koskettaa Parsifalin sydänjuuria, ja vilpitön myötäkärsimys antaa hänelle kasteen.

man. Parsifal ei ota ritarikilpensä symboliksi ristiä, vaan kyyhkysen.

Wolfram kutsuu Graalia ensin esineeksi, sittemmin kiveksi ja lopulta kalkiksi eli ehtoollismaljaksi. Graal on yhteydessä Kristuksen veren mysteeriin. Kalkkina se on malja, josta Natsarealaisen opetuslapset nauttivat Yläsalissa viimeisen ehtoollisen ja johon Joosef Arimatialainen talletti Golgatalla Natsarealaisen haavoista vuotaneen veren. Kivenä Graal oli Lusiferin kruunussa. Johanneksen Ilmestyksessä taivaallisen sodan aikana arkkienkeli Mikael iski miekallaan tämän kiven irti Lusiferin kruunusta, se putosi maahan, leikattiin ja hiottiin maljaksi. Malja päätyi Saaban kuningattaren omistukseen.

Kuningas Salomo kantoi Saaban kuningattaren minneä eli rakkautta, mutta hän

kantoi itsessään myös vanhojen mysteereiden viisauden. Hän tunsi Liiton Arkin, joka oli fyysisen kehon matemaattisen salaisuuden vertauskuva ja sisälsi jumalalliset mitat. Sittenmin Graalin malja kulki Salomonilta Hiiramille, Jerusalemin temppelin mestarirakentajalle. Hiiramilta se tuli Joosef Arimatialaiselle ja toimi siis maljana viimeisellä ehtoollisella sekä vastaanotti Golgatalla Jeesuksen veren. Legendan mukaan enkelit kuljettivat Graalin maljan Espanjan pohjoisosaan. Pyhä malja kulki siis idästä länteen.

Ritareiden sanoma Kristuksesta

Wolframin Parsifal paljastaa Graalin maljassa ehtoolliskalkin ja veren suljetun okkultisen merkityksen. On kysymys ihmisen kuolemattomuudesta. Meissä jokaisessa on mikrokosminen Graalin pyhä malja eli ehtoolliskalkki, johon ehtoollisviini eli Kristus-tajunta vuodattuu ja joka synnyttää meissä olevan mystisen Kristuksen. Kristus-tajunta on kärsimyksen mysteerin avaava Graalin pyhän keihään rakkauden voima. Graal on kosminen Kristus, joka synnyttää meidät mystisen kuoleman kautta uudelleen.

Graalin malja on ritareiden sanoma Kristuksesta. Se on myös juutalaisten Liiton Arkki, joka on siis fyysisen kehon (okkultisten) salaisuuksien vertauskuva. Uuden testamentin Heprealaiskirje opettaa, että meillä kaikilla on pääsy kaikkein pyhimpään uuden ja elävän tien kautta. Tämä uusi tie käy Jeesuksen ruumiin kautta kahden esiripun taakse. Kun Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi eli Heprealaiskirjeen mukaan ylimmäksi papiksi, hän meni oman verensä kautta pyhäkön toisen esiripun taakse kaikkein pyhimpään, jossa oli kultainen suitsutusalttari, liiton taulut ja liiton arkki. (Hepr. 9:1–15).

Avilan karmeliitta

Sitten se kulkueen toinen vaeltaja. Avilan karmeliitta Pyhä Teresa kuvaa sielun puhdistavaa matkaa seitsemän huoneen kautta. Sielu suuntaa katseensa keskukseen eli sydämeen, joka Teresan mukaan on uskonnollisen elämän keskus ja jossa kohdataan Jumala. Sielu nousee Isän luokse Kristuksen kautta. Keinona on neljän vaiheen tie, jossa ensin puhdistetaan ruumiin haluista, sitten puhdistetaan mieli itsekkästä tahdosta, kolmanneksi valaistaan mieli ja neljännessä vaiheessa yhdytään jumalallisuuteen. Teresa muistuttaa, että ”Jumala ei niinkään katso tekojen suuruutta kuin sitä rakkautta, millä ne tehdään” (Sisäinen linna s. 251). Sielun pääsemistä viimeiseen eli seitsemänteen huoneeseen Pyhä Teresa vertaa niin ikään Salomon temppelin rakentamiseen.

Helsingin ruusuristiläinen

Ja vielä se kulkueen viimeisenä kompasteleva ruusuristiläinen. Suuret ikuiset totuudet ovat lävistäneet miekan tavoin hänen tajuntansa. Hän tietää, että rosenkreutzilaisuuden tehtävä on länsimaisen okkultismin eli Kristus-mysteerioiden tutkiminen. Niin ikään hän tietää, että sydän on korkeamman minän asunto, buddhin eli jumalallisen rakkauden valtaistuin ja henkisen tietoisuuden keskus.

Ruusuristiläinen on myös lukenut, että rosenkreutzilaiset mysteerit ovat fyysisen kehon mysteereitä ja perustuvat egyptiläiseen ja juutalaiseen viisausperinteeseen. Ne ovat aineellisen kuoleman ja ylösnousemuksen mysteerejä, ja ne sisältävät Golgatan kosmisen merkityksen sekä ehtoollisviinin salaisuuden. Ruusuristiläinen jo tietää, että fyysinen keho on jumalallinen temppeli ja sydän on sen alttari. Myös hänen fyysinen kehonsa uhrautuu kuolemalle inkarnaatio toisensa jälkeen.

Ruusuristiläisyydessä mystistä yhtymistä Jumalaan kuvataan okkultismissa sekä

ehtoollisen mysteerissä. Vanhoissa rosenkreutzilaisissa kirjoituksissa todetaan, että jokaisessa ihmisessä on kätkeyty valo. Ruusuristiläinen kulkee sisäisen eli esoteerisen tien pimeydestä valkeuteen. Hän opettelee tekemään sisäistä työtään täysin vapaaehtoisesti. Hän on itse vastuussa omasta kehityksestään, joka askel askeleelta jalostuu luopumiseksi. Sillä ainoastaan se joka luopuu itsestään eli kuolee mystisesti voi löytää Kristuksen. Hän puhdistaa ja vapauttaa persoonallisuutensa voimat korkeamman minän palvelukseen.

Ruusuristiläisen tiennäyttäjinä ovat hänen karmansa, hänen korkeampi minänsä ja hänen mestarinsa. Karma johdattaa hänet kulkemaan matkan korkeamman minän luo, kun taas korkeampi minä johdattaa hänet kulkemaan matkan mestarin eli jumalaisen Itsen (Aatma) luo.

Vain vakain ajatuksin valoon kuljetaan

Ruusuristiläinen ottaa huomioon sen luonnonlain, jota Heprealaiskirje kuvaa uskona joka on toivottavien asioiden aineellinen perusta. ”Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy.” (Hepr. 11:1-2). Se mikä on näkyväisessä on ensin ollut näkymättömässä maailmassa.

Tie pimeydestä valkeuteen on ruusuristi-

siinä suhteessa kun sitä toteutetaan, joten ruusuristiläinen noudattaa itsekasvatukseensa myös jotakin muotoa, esimerkiksi seremoniallisuutta.

Muuntuminen

Vanhoissa mysteereissä veri puhdistettiin ennen pyhässä maljassa, mutta nyt uusissa mysteereissä puhdistus tapahtuu sisällämme siinä maljassa, jonka fyysinen kehomme muodostaa. Rig Vedassa sanotaan pyhän maljan kuvaavan hautaa, missä veri puhdistetaan. Meidän fyysinen kehomme on se hauta, jonka aineksista uusi keho rakennetaan. Tämän kehon on kuljettava mystisen kuoleman kautta.

Okkultismi on jumalallista tiedettä, joka tutkii jumalallisen järjen toimintaa luonnossa. Okkultismi on esoterismin käytännön sovellusta. Sen tunnusmerkki on eettisyys, ja vain sisäinen esoteerinen itsekasvatus voi tehdä siitä eettistä. Tämä kehitys on kulkemista yhä suurempaan veljesrakkauteen käytännön teoissa.

Sanan okkultinen voi siis suomentaa myös sanalla käytännöllinen. Okkultismi on puhdas luonnontuote, sillä fyysisessä kehossa piilee jumalallinen tahdonvoima ja syvimät salaisuutemme. Fyysinen keho on Aatman eli jumalaisen Itsen temppeli, käyttöväline ja vastine. Fyysinen keho toi-

❖ *Tie pimeydestä valkeuteen on ruusuristiläiselle esoteerista itsekasvatusta, jonka tehtävä on kasvattaa ajattelua, tunnetta ja tahtoa.*

läiselle esoteerista itsekasvatusta, jonka tehtävä on kasvattaa ajattelua, tunnetta ja tahtoa. Ensimmäiseksi kasvatetaan ajattelua, sillä elämme mentaalista kulttuurikautta, joten on luontevinta kehittyä juuri ajattelun avulla. Tästä syystä myös ruusuristiläinen harjoittaa mietiskelyä. Hän muistaa ritari Parsifalin sanat: ”vain vakain ajatuksin valoon kuljetaan.” Esoteerinen tieto lisääntyy

mii välittäjänä jumalalliselle Itselle.

Okkultismi on tekemisissä ainoastaan yhdistävän prosessin kanssa, sen joka saat-
taa kaiken yhteen. Jokainen meistä lienee kokenut hetkiä, jolloin ollessaan yhteydessä korkeampaan aistiin tajuaa totuuden. Tämä on olemista kasvotusten okkultin kanssa. (Damodar)

On muuttumaton okkulttinen laki, että kun astumme henkiselle tielle, meissä ilmenee seurauksia. Saamme kohdata kaiken sen, mikä on erottanut meidät korkeammasta minästämmme. Kaikki mikä on ollut piilossa omassa luonnossamme työntyy esiin, ovatpa ne sitten hyviä, huonoja tai merkityksettä omaavia ominaisuuksia: ylpeytemme, haavoittuvuutemme, kunnianhimmomme ja tukahdutetut halumme.

Uusi liitto minun veressäni

Kun olemme astuneet ensimmäisen askeleen, paluuta ei ole. Meidän on vietävä päätökseen se työ, jota kukaan toinen ei voi puolestamme tehdä – meidän on valmistettava sija näkyväisessä käyttövälineessämme Kristukselle. Kuten taiteilijan, on meidänkin tehtävä näkymätön näkyväiseksi. Meidänkin olemme sakramentin välittäjiä ja Jumala inkarnoituu meissä. Kaikki olosuhteet ovat meille oikeita ja kaikki on järjestyksessä. Opimme säilyttämään mielenrauhamme ja okkulttisen arvokkuutemme kaikissa tilanteissa. Kukaan ei ole enää ystävämme eikä kukaan vihamiehemme – kaikki ovat opettajiamme.

Ruusunristiläiselle myös pyhän Graalin maljan merkitys on uusi. Hän tietää, että al-

esiripun taakse Kristuksen luo.

Ehtoollisessa on kysymys veren suljetuista (okkulttisista) mysteereistä. Veressä on elämänvoima, ja myös koko persoonallisuus kuvastuu veressä. Meidän on uhrattava oma sydänveremme jotta voimme yhtyä korkeampaan minäämme. Persoonallisuus rakentuu minuuden käyttövälineeksi ja muodostaa sen ulkonaisen muodon, Graal-maljan, johon näkymättömän maailman kätkeyty valo voi laskeutua ja sen kautta levitä koko maailmaan.

Mitä jää jäljelle kun menettää sydämensä?

Sydämensä alasimella ruusunristiläinen tarkoin iskuin muovaa miekan. Tuo miekka on hänen fyysinen kehonsa, joka vartioi ja varmistaa. Fyysinen keho on myös se Salomon temppeli, jossa vihkimys tapahtuu, ja sydän on sen alttari. Miekan terän kääntäminen alaspäin muuttaa miekan ristiksi, ja terän pistäminen omaan sydämeen paljastaa rosenkreutzilaisen mysteerin verta vuotavasta sydäimestä (Mars-vihkimys eli Ruusunristi-vihkimys). Sydäimestä joka ei vuodata toisten verta, vaan joka antaa oman verensä vuotaa viiniksi. Mutta mitä jää jäljelle kun menettää sydämensä? RAKKAUS!

❖ *Okkultismi on jumalallista tiedettä,
joka tutkii jumalallisen järjen toimintaa luonnossa.
Okkultismi on esoterismin käytännön sovellusta.
Sen tunnusmerkki on eettisyys, ja vain sisäinen esoteerinen itsekasvatus
voi tehdä siitä eettistä.*

kukristillinen ehtoollinen oli suljettu maaginen sakramentti, jossa ehtoollisen nauttijan tuli ymmärtää ehtoollisen tarkoitus ja olla valmis vastaanottamaan Kristus. Ehtoollisen mysteerissä jumalallinen elämän tuli ihmisen sisään. Natsarealainen ”Uusi liitto minun veressäni” on tie temppelin kahden

Sillä vaikka minä tietäisin kaikkien mysteereiden salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin Pyreneet siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta – en minä mitään olisi. Ja vaikka sydämeen sattuu ja on pimeää, niin koko yön aurinko nousee, koko yön jossa-

kin on aamu.

Ritari meissä – karmeliitta meissä – Kristus meissä. Ritarihaarniska on riisuttava ja miekka pistettävä itse omaan sydämeen. Myös karmeliittaviitta on riisuttava ja annettava ensimmäiselle joka sitä pyytää. Sillä miksi emme joisi sitä maljaa, jonka Isä on meille valmistanut?

Kulkue

Palataan alkuun... Kuuluu juhlallista kulkuelaulua. On aamu. He kulkevat kolmisin hiekkatietä vuorelle. Vanha linna on matkan päässä. Seetripuun oksat heiluvat tuulessa. Tuoksuu huokuvalta maalta. He saapuvat esipihaan, vaikenevat ja astuvat sisälle linnaan. Ritari polvistuu vasemmalle polvelleen ja painaa päänsä. Karmeliitta polvistuu molemmille polvilleen ja tekee rinneksen. Ruusuristiläinen kaatuu kuin kuolleena maahan. Mutta he kantavat toisiaan kuin auringonvaloa.

He nousevat, kulkevat linnan keskihuoneeseen ja näkevät seinänkorkuisen freskon. Eivätkä he tiedä mitä uskoa. Sillä jos usko on ojentautumista sitä kohti mikä ei näy – niin he ojentautuvat freskoa kohti jossa hohtaa punainen ja kulta. Ja he näkevät Kristuksen kasvot. Perspektiivi kääntyy toisin päin, niin kuin ikoni jossa kuva katsoo heitä. He katsovat freskoa jossa Jumalansynnyttäjä katsoo heistä jokaista – kuin poikaansa – ja näkee Kristus-lapsen. Jokaisessa heissä on Kristus.

Valo nousee kuin holvi ja kohottaa heidät. Näyttää siltä että osa valosta tulee heistä itsestään. He kävelevät kulkueessa taivaanholvista Valoon. Sydän on lävistetty. Tämä on muuntumista, mutta tämä on ollut aina olemassa. Ja se mikä heille nyt tapahtuu, ei tapahdu heitä itseään varten, se tapahtuu koko ihmiskuntaa varten.

Hunnun takaa: Rauta, mars

Sauli Siekkinen

Rauta (lat. ferrum) on siirtymämetallien ryhmään kuuluva jaksollisen järjestelmän 26. alkuaine. Suo-

men kielen sana rauta tulee muinaisruotsin sanasta raud, nykyruotsiksi röd, joka tarkoittaa alun perin järvimalmin punaista väriä. Rauta on painavin tähdissä fuusioreaktion kautta syntyvä alkuaine, ja samalla sen uskotaan olevan 10:nneksi yleisin alkuaine maailmankaikkeudessa. Maapallon massasta noin 35 % on rautaa, ja maan sulan ytimen uskotaan koostuvan lähes puhtaasta kristallisesta raudasta, jonka liike synnyttää maan magneettikentän. Rautaa esiintyy luonnossa vapaana meteoriittirautana sekä yhdisteinä, mm. magnetiittina ja hematitiittina. Ihmiselle rauta on elintärkeä hivenaine. Se toimii veren punasolujen hemoglobiinissa hapen sitojana ja kuljettaa happea kudoksiin. Aikuisen ihmisen kehossa on rautaa yhteensä 4–5 g.

Ensimmäiset todisteet raudan käytöstä ovat Sumerista ja Egyptistä noin vuodelta 4000 eaa. Silloin raudasta tehtiin pääasiassa keihäänkärkiä tai muita suhteellisen pieniä esineitä, koska rautaa kerättiin meteoriittien jäännöksistä. Raamatussa rauta mainitaan useassa kohdassa. Tubal-Kain mainitaan ensimmäisenä seppänä ja raudantakojana (1. Moos. 4:22). David hankki paljon rautaa Jerusalemin temppeliä varten (1. Aikakirja 22:3 ja 29:7). Raudalla on myös monia vertauskuvallisia merkityksiä: rautainen ies (5. Moos. 28:48) tarkoittaa pakkotyötä, rautainen valtikka (Ps. 2:9) lujaa hallitusta, rautapatsas (Jer. 1:18) voittamatonta, selkäranka kuin rautaa (Job 40:18) vahvuutta, raudan sijasta hopeaa (Jes. 60:17) vaurautta.

Raudan astrologinen hallitsija on Mars,

Paolo Veronese 1528–1588: Rakkaus sitoo Marsin ja Venuksen

joka hallitsee myös fyysistä voimaa ja seksuaalisuutta. Mars hallitsee myös miessukupuolta ja liittyy siksi moniin miehisiin piirteisiin kuten lihasvoimaan, itseluottamukseen ja riskinottoon. Marsiin liitettyjä negatiivisia piirteitä ovat kärsimättömyys ja keskittymiskyvyttömyys. Marsiin liitetään myös sodankäynti, terävät metalliesineet ja leikkaukset. Mars kiertää eläinradan kahdessa vuodessa.

Alkemiaan seitsemästä metallista raudalla on kaikkein vahvin sidos maahan. Rauta on ainoa magneettinen metalli, joka esimerkiksi kompassissa suuntautuu maan magneettikentän mukaan. Rautaa on myös eniten maankuoressa, kun taas muita kuutta (lyijy, tina, kulta, kupari, hopea ja elohopea) on yhteensä vain 0,01 prosenttia. Marsin väri on punainen. Rauta värjää yleensä mineraalit punaiseksi: punamulta sisältää rautaa ja samasta syystä planeetta Marsin pinta on punainen. Myös ihmisen veri on punaista sen sisältämän raudan vuoksi. Seitsemästä metallista rauta on myös ainoa, joka polttaa. Ilmakehän läpi kirkkaina tulipalloina syöksyvät meteoriitit sisältävät rautaa. Roger Bacon määrittelee raudan teoksessaan Alkemiaan peili: "...karkea, polttava ...muistuttaa rikkiä. Etsii yhdistymistä, puhtautta ja massaa. Sisältää liikaa kiinteää epäpuhdasta

rikkiä ja polttavaa karkeutta."

Raudan ominaisuudet liittyvät kahteen antiikin jumalaan, Vulcanukseen ja Arekseen. Vulcanus oli Venuksen puoliso, mutta myös Areksella oli suhde häneen. Vulcanus tai hänen kreikkalainen esikuvansa Hefaiostos oli jumalten seppä, joka takoi aseita ja haarniskoja sodankäyntiin, ja Ares taas oli sodankäynnin jumala. Näin molemmat liittyvät raudan käsittelyyn, ja Venuksen metalli taas on kupari. Ihminen tarvitsee hivenaineena myös kuparia, ja yhdessä raudan kanssa se tuottaa solujen tarvitseman energian mitokondrioissa. Energiaa tuotava entsyymireaktio ei toimisi ilman molempia metalleja. Näin Mars ja Venus ovat sidotut toisiinsa.

Alkemiaan tavoite on luoda Viisasten kivi, joka muuttaa raudan kullaksi. Ihmisessä rauta tai Mars vastaa kaama ruupaa, astraaliruumista, joka on Roomalaiskirjeen "vanha ihminen" – primitiivinen, impulsiivinen viettiolento: "Kun tiedämme, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistetaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi" (Room. 6:6). Kaama ruupa on himojen (eli synnin) kautta sidoksissa fyysiseen ja eeterikehoon, jonka hallitsija on taas Venus. Tuo "vanha ihminen" eli vihkimättömän ihmisen astraaliruumis laskeutuu alkemiaan sanoin "pyhään pimeyteen", toisin sanoen hajoaa alkutekijöihinsä. Eräs alkemistien tunnuslauseista "solve et coagula" – liuota ja kiinteytä, kuvaa samaa prosessia, jossa ruumiin moninaiset osat eli alkemiaan metallit ensin liuotetaan universaaliin liuottimeen ja palautetaan sitten uudestisyntyneessä hahmossa jaloimpana metallina, kultana. Philosophica pura vuodelta 1619 sanoo: "Liuottaminen on ruumiin muuttamista puhtaaksi hengeksi. Kiinteyttäminen on hengen muuttamista jälleen aineeksi, kuten mestarin ohje sanoo: 'Muuta ruumis hengeksi ja henki ruumiiksi. Hän, joka on ymmärtänyt tämän, on saanut kaiken; hänellä, joka ei ymmärrä, ei ole mitään.'"

Ruusu-Risti -lehden historiikki. Osa 5

Varpu Kopra

*”Ruusu-Risti - riemunristi, elon - kuolon kumma merkki:
ristille ikuisen uhrin ruusut rakkauden punotut”*

(Jussi Snellman, 1920)

*”Idän taivaalle ovat synkät pilvet nousseet, salamat ja so-
dan jylinä halkovat taivaankantta, emme saa unohtaa,
että sieltä kerran on nouseva aurinko”*

(Waldemar Kaade, 1939)

Elämä jatkui normaalina lehden sivuilla melkein koko vuoden 1939. Kuitenkin artikkeleista kuultaa läpi hienoinen odottava jännityksen tunne, joka oli varmasti vallannut koko Suomen kansan. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseuran talous kohentui jonkin verran vuoden aikana, sillä lahjoitusten avulla oli velkoja saatu lyhennettyä. Tämä mahdollisti myös mm. Pekka Ervastin Kalevalan Avaimen uusintapainoksen. Vaikka taloudellinen tilanne olikin kohentunut, oli vuosikokouksen selvä toive kuitenkin se, että seura saisi lisää kannattavia jäseniä. Sodan puhkeamisen jälkeen lehdessä julkaistiin paljon sotaa koskevia artikkeleja, niiden joukossa myös Pekka Ervastin ensimmäistä maailmansotaa koskevat kirjoitukset. Kirjoitusten sanomana olivat puolueettomuus ja sodan kauheudet. Sodan syttyminen Suomessa vaikutti välittömästi myös lehden toimintaan, sillä joulukuun numero myöhästyi pahasti. Lehden toimitus vetosi tilaajiinsa, että ihmiset jatkaisivat lehden tilaamista, vaikka olot olivatkin epävakaat. Waldemar Kaade kirjoitti: ”Toivomme heidän ymmärtävän ne taloudelliset vaikeudet, joiden edessä Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura on yrittäessään ylläpitää kirjallista toimintaansa ja selviytyäkseen entisistä sitoumuksista. Yrittäkää siksi pitää yllä tätä ainoata ulkonaista yhdyssidettä, joka liittää meidät yhteen.” Suomen teosofit saivat paljon myötätuntoa osakseen muilta teosofisilta seuroilta. Vuoden 1940 lehdissä julkaistiin katkelmia muutamista näistä myötätunnon osoituksista. Tohtori Arundale, Adyarin Teosofisen Seuran presidentti, lähetti sähkeen Teosofiselle Seuralle: ”Koko maailman teosofit tervehtivät ilolla Suomen voimakasta vapaudentahtoa. Teidän esimerkinne on syvästi kaikkia innoittava.” Myös Library Critic -lehdessä sekä Canadian Theosophistissa huomioitiin Suomen tilanne ja teosofisen työn voima.

Koko seuran toiminta oli vaakalaudalla sodan aikana. Vuosikokous jouduttiin siirtämään pois keväältä, ja lehden ilmestymisessä oli ongelmia paino-ongelmista paperin puutteeseen. Seuran toiminta oli käytännössä keväällä pysähdyksissä kokonaan. Seura menetti sodassa myös jäseniään. Heti vuoden ensimmäisessä numerossa oli Waldemar Kaaden kirjoittama muistokirjoitus Olavi Wiikistä, joka oli kaatunut taistelussa. Kuolleiden nimiä julkaistiin pitkin vuotta, vaikka tietenkään he kaikki eivät olleet kaatuneet rintamalla. Yhden kuolinilmoituksen toimitus joutui oikaisemaan, sillä kävi ilmi, että kyseinen henkilö ei ollutkaan kuollut, vaan tieto oli ollut virheellinen. Sota ei ollut ainoa syy, minkä vuoksi jäseniä menetettiin. Lehdessä ilmoitettiin hyvin lyhyesti, että J. R. Hannula oli erotettu Ruusu-Rististä.

Eino Krohn kirjoitti vuoden viimeisessä numerossa lehden eläneen ahdinkoaikaa. Tilajamäärä oli pienentynyt, joten lehden tulevaisuus oli vaarassa. Hän toivoi, että ihmiset lehden puutteellisuudesta huolimatta tilaisivat sen, jotta toiminta voisi jatkua. Hän kirjoittaa: ”Ruusu-Risti-lehden toimitus kokonaisuudessaan tuntee, että se on suuressa kiitollisuudenvelassa lehden perustajalle ja ensimmäiselle toimittajalle Pekka Ervastille. Tämä velka vaatii lyhentämistä.” Myös sodan tuhoja pyrittiin korjaamaan, sillä kirjallisuusseura pyysi ihmisiä ilmoittamaan tuhoutuneista teosofisista kirjoista, jotta seura mahdollisuuksien mukaan voisi toimittaa uusia tilalle. Vuonna 1941 onnistuttiin pitämään vuosikokous, ja toimintaa pyrittiin muutenkin normalisoimaan rauhan aikana, joka ei kuitenkaan kauan kestänyt. Lehden tilaajahinta nostettiin vuoden 1942 alussa 50 markasta 60 markkaan jo senkin vuoksi, että painatuskustannukset olivat nousseet paljon. Ulkomaille tilauksia ei pystytty toimittamaan, koska sota-aikana postin kulku ulkomaille oli vaikeaa. Eino Krohn pyytää samalla, että saataisiin lisää kannattajia kirjallisuusseuralle, jotta myös muu painotuotanto pysyisi toiminnassa.

Sotatilana vuoksi myös vuoden 1942 toiminta oli hyvin vähäistä. Vuosikokousta ja kesäkurssia ei näissä oloissa järjestetty. Lehti kuitenkin ilmestyi kutakuinkin normaalisti. Tämä on varmasti vaatinut suuria ponnistuksia sen toimituskunnalta. Joulunumerossa toimitus kirjoittaa seuraavasti: ”Aikakauskirjamme Ruusu-Risti haluaa omasta puolestaan kiittää kaikkia niitä nimeltä mainitsemattomia lukijoitaan, jotka ovat tilanneet tätä lehteä ja usein myös auttaneet sen leviämistä. Poikkeuksellisten olojen johdosta monet seikat saattavat häiritä sekä toimitus- että painatustyötä, mutta jokainen lukija tietänee, että toimitus tekee aina voitavansa. Nykyisenä raaka-aineitten ja työvoiman puutteen aikana on ilo todeta, että lehtemme yleensä voi ilmentyä, vaikkapa aika ajoin myöhästyneenäkin.” Vuonna 1943 järjestettiin jälleen vuosikokous. Kirjallisuusseuraa koskeneessa selonteossa pystyttiin tyytyväisenä ilmoittamaan lehden tuottaneen ensimmäisen kerran hieman ylijäämää, vaikkakin monet vanhat tilaukset olivat jääneet uudistamatta. Jo vuoden 1941 vuosikokouksessa oli puhuttu siitä, että lehteä tulisi mainostaa enemmän ja saada sen sisältöä sellaiseen suuntaan, että se kiinnostaisi enemmän suurta yleisöä. Varsinainen ”propagandatyön” idea hylättiin, mutta lehteä päätettiin kuitenkin mainostaa. Yksi keino oli se, että jokainen jäsen tilaisi joulunumeron yhdelle tai useammalle tuttavalleen lahjaksi. Tällä tavoin lehti saisi lisää tilaajia. Näin ruvettiinkin toimimaan. Lehti oli jo aiemmin muuttanut tekstiensä linjaa ”populistisempaan” suuntaan, mikä näkyi lehdessä heti tekstien monipuolistumisena ja aihepiirien laajentumisena. Varsinkin *Mitä muualla tiedetään* -osiossa käsiteltiin paljon yleismaailmallisempia asioita kuin aiemmin.

Vuosi 1944 oli lehden neljäskymmenes. Juhlavuoden kunniaksi vuoden ensimmäi-

nen numero lähetettiin myös kaikille vanhoille tilaajille. Taloudenhoitajan toiveena oli tietenkin se, että he jälleen tilaisivat lehden. Tavoitteena oli myös julkaista joulunumerona lehden 40-vuotisalbumi, mikä toteutuikin. Albumissa on lehden 40-vuotishistoriikki Eino Krohnin kirjoittamana. Epävakaista oloista johtuen vuosikokousta ei järjestetty kuin vasta vuonna 1945. Tässä vuosikokouksessa Kirjallisuusseuran osuus oli jälleen hyvin positiivinen. Kahden edellisen vuoden aikana kirjallisuutta oli myyty yli 100 000 markan edestä. Lisäksi kaikki Karjalasta evakuoituiden ja muut kirjallisuutensa menettäneiden olivat saaneet Kirjallisuusseuralta kaikki Pekka Ervastian kirjat, jotka olivat ilmestyneet ennen vuotta 1939. Menekin lisääntymisen ansiosta kirjat olivat kustantaneet itsensä. Lehti oli myös kannattanut hyvin – suureksi osaksi joulunumeron ansiosta – ja uutta joululehteä suunniteltiinkin Kirjallisuusseuran vuosikokouksessa innostuneesti.

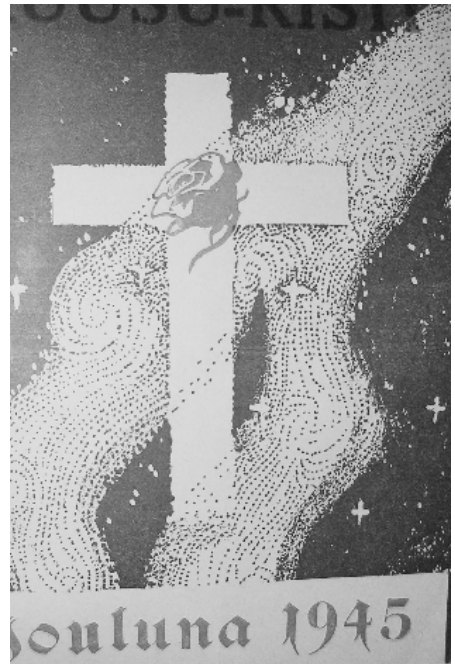
Rauhan solmiminen Venäjän kanssa ei suoranaisesti näkynyt lehden artikkeleissa, mutta toimintaan se vaikutti huomattavasti. Ihmisten osallistuminen lisääntyi, varsinkin vuoden 1945 aikana, mikä puolestaan heijastui lehdenkin sivuille. Sodan aikana lehti koki suuria muutoksia. Sen aihepohjaa lisättiin tuntuvasti, ja muutamia vanhoja tuttuja osia jäi pois. *Toimittajalta-* ja *Toimitussihteeriltä-*palstat ilmestyivät enää harvakseltaan ja lakkasivat lopulta kokonaan. Kirjoittajien määrä lehden sivuilla lisääntyi, ja uusia vakiokirjoittajia nousee esiin, kuten Uno Pore.

*”Annapas ajan kulua,
Päivän mennä, toisen tulla,
Taas minua tarvitahan,
Katsotahan, kaivatahan”*

(G. 1943)

Uuden vuoden 1946 kynnyksellä Ruusu-Ristiä kohtasi vastoinkäyminen. Temppele, joka oli säilynyt vahingoittumattomana sodasta, paloi. Tämä oli suuri shokki seuralle, ja lehden sivuilla se näkyi heti. Nopeasti aloitettiin temppelin korjaustyöt ja sitä varten rahankeräys. Lehden sivuilta löytyi myös yksityiskohtainen selostus palon kulusta. Työn oli kuitenkin jatkuttava. Temppele saatiin korjattua kesän loppuun mennessä; lainaa siitä kuitenkin jäi.

Lehden taival sotien jälkeisessä Suomessa ei ollut helppo. Säännöstelyviranomaisten määräyksestä lehtien kokoa oli rajoitettava, koska paperista oli pulaa. Tästä syystä Suomessa lakkautettiin vuoden 1946 kynnyksellä monia lehtiä. Ruusu-Risti-lehdellä oli onni myötä: se ei joutunut lakkautettavien listalle. Kun lehti oli aikaisempina vuosina julkaistu ainakin 320-sivuisena, useimmiten 356-sivuisena, nyt kansanhuoltoministeriö ilmoitti sallittujen painosivujen määrän olevan 236. Tämä tarkoitti sitä,

Hilda Pihlajamäki HPB-näytelmässä

että jokaisen lehden tulisi olla 8 sivua lyhyempi kuin ennen. Lehden toimitus päätti kuitenkin, että lukemista olisi yhtä paljon kuin ennenkin, eli yhä suurempi osa lehdestä painettiin petiitillä, pienemmällä kirjasinkoolla. Joulunumeron kohtalosta päättäisi vuosikokous, ja päätös oli, että joulunumero ilmestyisi samanlaisena kuin ennenkin. Vuoden aikana alkoi myös Toimitussihteeriltä-palsta taas ilmestyä; nyt vain kirjoittajia oli kaksi: ensimmäinen ja toinen toimitussihteeri eli Jorma Partanen ja Uuno Pore. Lehden hintaa jouduttiin nostamaan vuodelle 1947. Uusi tilaajahinta oli 150 markkaa – kolminkertainen sotia edeltäneeseen aikaan verrattuna. Yleinen hintataso oli noussut saman verran sotien aikana, ja Waldemar Kaade muistuttaakin lukijoita siitä, että vaikka lehti ei ole liikelaitos, sen on pystyttävä kannattamaan itsensä. Samoista syistä tilaajahinta tuplattiin seuraavan vuoden alusta 300 markkaan. Vuonna 1949 tilanne normalisoitui siinä mielessä, että paperin säännöstely lopetettiin, joten lehti pääsi jälleen ilmestymään normaalin-

kokoisena eli 32-sivuisena.

Vuosi 1950 oli Ruusu-Risti-järjestön 30-vuotisjuhlavuosi. Tämän kunniaksi julkaistiin paksu juhlanumero, jonka sivuille mahtui niin tulevaisuuden suunnitelmia kuin historian siipien havinaakin, ja erityisesti Pekka Ervastia muisteltiin lämmöllä. Lehden työ oli asettunut vakiintuneille ja turvallisille raiteille. Toiminta oli sotien jälkeen saatu vakaaksi ja työtä tehtiin tarmolla.

Vuoden 1951 suuri suru-uutinen oli Johtaja Hilda Pihlajamäen siirtyminen rajan taakse, joka tuli monelle ehkä yllätyksenäkin, sillä melkein 85 vuoden iästään huolimatta Pihlajamäkeä kuvailtiin hyvin nuorekkaaksi ja tarmokkaaksi. Vuosikerrasta omistettiin yksi numero kokonaan Hilda Pihlajamäen muistolle, ja Ruusu-Ristin uudeksi Johtajaksi tuli Uuno Pore hänen määräämäänään. Pore palautti lehteen Toimittajalta-osion, joka oli enimmäkseen ollut tauolla sota-ajoista lähtien. Vuonna 1953 lehdessä suoritettiin vastaavan toimittajan vaihdos: Uuno Pore astui tähän tehtävään Eino Krohnin siirtyessä muihin tehtäviin. Tätä perusteltiin sillä, että

Yrjö Eloniemi ja Uuno Pore

on luonnollista, että Johtaja vastaa myös seuran virallisesta äänenkannattajasta.

Lehdelle alkoi pitkä, rauhallinen kausi uuden toimittajan käsissä. Vuoden 1954 lopussa Uuno Pore pyytää lukijoita lähettämään hänelle seuraavaa vuotta varten kirjoituksia 50-vuotiaasta lehdestä, aiheella ”Mitä Omantunto–Tietäjä–Ruusu-Risti on merkinnyt minulle?”. Samalla hän myös huomauttaa, että lehti ei tuota voittoa vaan on muutama vuonna tuottanut tappiota, joten tilauksia pitäisi saada enemmän. Vuosikerran hinta oli ollut 500 markkaa vuodesta 1949, mutta tämän lisäksi myös lahjoitukset olivat tervetulleita lehden jatkon takaamiseksi. Vuonna 1955 lehteen tuli mukaan uusi palsta, joka kantoi nimeä ”50 vuoden takaa”. Tästä historiakatkelmasta tuli kiinteä osa lehteä. Uuno Pore iloitsi myös lehden tilaajamäärästä, joka oli kuin olikin lähtenyt nousuun. Kun lehdellä oli vuonna 1954 ollut noin 700 tilaajaa, oli vuoden 1955 tilaajamäärä noussut noin 840 tilaajaan. Lehdellä oli kuitenkin tulevana vuosina taloudellisia vaikeuksia. Tilalahinta piti nostaa ensin 600 markkaan ja heti perään 700 ja 800 markkaan. Vaikka tilaajakanta pysyikin melkein ennallaan,

olivat lehden taloudelliset ongelmat samaa luokkaa kuin Omantunnon aikana. Vuonna 1958 tilaajamäärä oli 731, eli noin 100 vähemmän kuin kolme vuotta aikaisemmin.

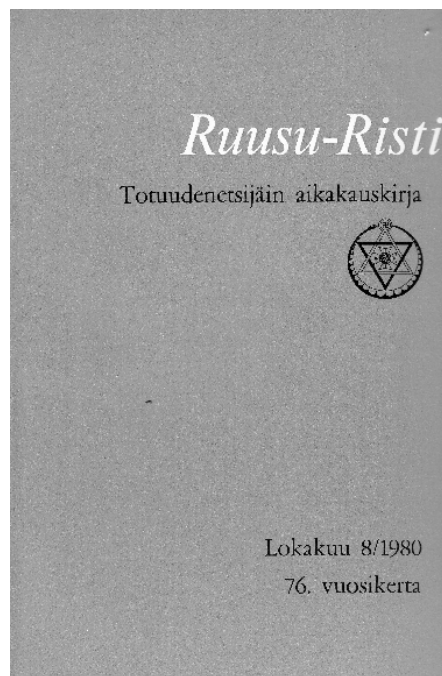
Lehden asema oli kuitenkin jotakuinkin vakiintunut, ja sen toiminta jatkui rauhallisesti ja tutuiksi tulleissa uomissaan uudelle vuosikymmenelle. Heti uuden vuosikymmenen alussa Kirjallisuusseuran vuosikokouksessa todetaan, ettei lehti tuota tappiota, mutta silti sen tilaajamäärän soisi kasvavan. Lehden ulkoasusta huomaa hyvin sen, että ylimääräistä ei ole käytettävissä, sillä heti sodan jälkeen ilmestyneissä lehdissä on esimerkiksi paljon kuvia, kun taas 1960-luvun lehdissä kuvat ovat harvinaisempia. Talousongelmista kertoo sekin, että Kirjallisuusseuran

vuosikokouksessa 1963 mainitaan lehden tuottavan hiukan tappiota. Yhdeksi syyksi tähän sanotaan se, että seuran jäsenistäkin vain noin puolet tilaa lehteä. Uno Pore kirjoitti samana vuonna Toimittajalta-palstalla: ”Lehtemme ei koskaan ole ollut voittoa tuottava liikeyritys, mutta nyt on kuitenkin – pienin järjestelyin – saatu tulot ja menot tasoihin. Nyt kuitenkin jo näyttää siltä, että tämän vuoden painokulut tulevat viemään tuloksen tappion puolelle – nykyisin tilaajamaksuin ja tilaajamäärin. Olen silloin tällöin – vuosittain – vedonnut nykyisiin tilaajiin pyytäen heitä ojentamaan auttavan käntensä...” Vuoden 1964 tilaajahintaa nostettiin vähän, se nousi 800 (vanhasta) markasta 12 (uuteen) markkaan. Jos hinta olisi pysynyt samana se olisi ollut noin 8 markkaa.

Vuosi 1964 toi lehteen – sen kuudenteenkymmenenteen vuosikertaan – muitakin uudistuksia. Aikakauskirjan ulkonäkö muuttui täysin. Uno Pore kuvaili, että lehti koki ”nuorennusleikkauksen”. Yksi syy ulkonäön muuttumiseen oli kirjapainon vaihdos. Lehti oli pitkään, jo Pekka Ervas-
tin ajoista lähtien, painettu Hyvinkään kirjapainossa. Nyt kirjapainon johtaja Einari Vanamo jäi eläkkeelle ja jätti kirjapainon ohjat, jolloin lehden painokustannukset nousivat heti kaksinkertaisiksi. Ruusu-Ristillä oli ollut Hyvinkäällä todella hyvät alennukset, ja tariffien nousu normaaleiksi aiheutti kyseisen muutoksen. Tämän vuoksi lehden painatus siirrettiin Helsinkiin. Uno Pore kirjoittaa: ”Kohtalo näyttää tarttuneen asioidemme hoitoon. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura joutui osakkaaksi Helsingissä toimivaan uudenaikaiseen ja suurenpuoleiseen kirjapainoon – Kirjapaino Universal Oy:hyn – joten oli luonnostaan lankeavaa, että aikakauslehtemme painatus päätettiin siirtää Universaliin.” Vaikka lehden ulkoasu koki suuriakin muutoksia, ei se sisältöön vaikuttanut – ei ainakaan heikompaan suuntaan.

Lähteet:

Ruusu-Ristin vuosikerrat 1939–1964.
Ruusu-Ristin jäsenlehdet 1939–1941.

PALVELUKORTTI	
☐ Uusi tilaus / ☐ Tilauksen peruutus	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
☐ Tilauksen maksaja / ☐ Osoitteenmuutos / /2007 alkaen	
Haluan, että lähetätte minulle lisää tietoa järjestöstänne ☐	
Nimi	
Katuosoite	
Postitoimipaikka	
Puhelinnumero	
00150 HELSINKI Ruusu-Risti/Lehti Merimiehenkatu 31 Kirje- posti- merkki	

100 vuoden takaa

Kristus on Isän Jumalan iankaikkinen poika, mutta kerran Kristus syntyy joka ihmisen sielussa.

Koska se tapahtuu? Silloin kun ihmisen sielusta tulee äiti, joka voi pojan synnyttää. Mutta äiteys ei ole kenenkään sielusta kaukana.

Äiti rakastaa.

Ihmisen sielukin rakastaa. Kun ihminen syventyy sieluunsa, hän huomaa rakastavansa. Ketä? Kaikkia. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä veljinään, kaikkia eläimiä lapsinaan, kaikkia kasveja ja koko luontoa holhokkeinaan. Mutta tämä rakkaus on niin syvällä, niin syvällä, ettei hän uskalla siihen heittäytyä.

Äiti kunnioittaa.

Ihmisen sielukin kunnioittaa. Kaikkea jaloa ja suurta, kaikkea totuutta, niitä kaikkia, jotka ovat luona Jumalan, se kunnioittaa. Se kunnioittaa eikä epäile. Ei ihminen sielunsa syvimmissä epäile Jumalaa. Eikä hän epäile, että niitä on, jotka Jumalan tuntevat.

Äiti on puhdas.

Ihmisen sielukin on puhdas. Polvillaan se on puhtauden edessä ja käsiään se rukoillen ojentaa puhtautta kohti. Sen silmässä on kyynel, sillä syntiä tekee ihminen omaa puhtauttaan vastaan, mutta kuitenkin hän näkee, että hänen sielunsa sisin salaisuus on puhtaus.

Rakkaus, kunnioitus ja puhtaus.

Siis ollos äiti, oi sielu, että pojan voisit synnyttää. Sillä nähnyt olet näyssä pojan, ja Jumalan sanansaattaja on sinulle ilmoittanut, että synnyttämään tulet.

Muistatko? Sinussa oli kaikki hiljaista ja ympärilläsi vallitsi äänettömyys. Ei yksikään himo eikä halu puhunut sinun sisälläsi eikä yksikään ajatus nostanut päätään sinun puhtautesi hiljaisuudessa. Ja silloin näit pojan ja kuulit hänen äänensä.

Sydämesi ruusunlehdillä hän seiso i ja hänen hohtavat jalkansa uppoutuivat syntien syvyyteen, mutta sydämen täytti koko maailman. Korkeana ja valkoisena hän seiso i ja hänen vaaleat vakavat kasvonsa olivat kääntyneet taivasta kohti, Isää kohti. Niiden ilme oli sanomattomasti rauhallinen ja povellaan hänellä oli kantele.

Ja hän soitti. Ja koko avaruus täyttyi hänen soitollaan, ja hiljainen, hiljainen riemu hiipi sinuun, oi sielu. Valo levisi hänestä ja sopusointu, ja pimeys pakeni ja synti sortui ja kaikki paha kaikkosi.

Sinä polvistuit, sielu, ja palvelit. Ja äänettömänä kuiskasit: Siunattu hän, joka tulee Herran nimeen. Mutta pojan ääni kuului ja hänen soittonsa ääni ja maat ja taivaat vahahtelivat, mutta sinä peitit silmäsi, oi sielu. Sillä et voinut kestää hänen sanojensa mahtia etkä hänen katseensa majesteettia.

Gloria in altissimis Deo et in terra pax hominibus bonae voluntatis! Vieläkö epäilet, sielu? Et epäile, sillä olet äidiksi kutsuttu. Poika sinua odottaa. Katso, pian joutuu aika, että sinun tulee synnyttää. Valmistu joulusi iloa vastaanottamaan.

Tämä on nyt Kristuksen syntymän salaisuus. Tämä on mystikon jouluilo. Sen mysteerion ymmärtävät ainoastaan ne, joiden sielu alkaa äidistyä. Mutta jokaisen ihmisen sielu oli tuleva äidiksi, joka Jumalan pojan synnyttää.

Pekka Ervast

Tapahtumakalenteri kevät 2008

RUUSU-RISTI ry.

HELSINKI

Merimiehenkatu 31, Helsinki 15

Yleisöesitelmät syksyllä 2007 sunnuntaisin klo 12.00

20.1.	<i>Jarmo Anttila:</i>	Joukahainen ja Aino
27.1.	<i>Luetaan Pekka Ervastin esitelmä:</i>	Esoteerinen teosofia
3.2.	<i>Aija Tuukkala:</i>	Tulen synty
10.2.	<i>Jarmo Ikola:</i>	Guru
17.2.	<i>Liilia Siiberg:</i>	Naiseus venäläisillä mystikoilla -
Kirjan julkistamistilaisuus, D. Andrejev: Rauhan ruusu
24.2.	<i>Jari Jokilehto:</i>	Sampuen murusia
2.3.	<i>Oiva Solehmainen:</i>	Perushyvyys
9.3.	<i>Anne Paalo:</i>	Mestariluokan naiset
16.3.	<i>Kauno Mannonen:</i>	Valoravinto
23.3.	<i>Pääsiäismatinea:</i>	Erillinen ohjelma
30.3.	<i>Marja-Liisa Halmetoja:</i>	Tahdon asia
6.4.	<i>Marja Artamaa:</i>	Viisauden lähteillä
13.4.	<i>Rauno Rinkinen:</i>	Kalevalaista mysteeriotietoa
20.4.	<i>Merja Lännerholm:</i>	Paramahansa Yogananda –
ajattoman viisauden lähettiläs
27.4.	<i>Mikko Romppanen:</i>	Veljeni Jeesus, Jumalani Kristus
4.5.	<i>Mauri Lehtovirta:</i>	Uskon paradokseja

Esitelmät edustavat esitelmäitsijöiden omaa näkemystä.

Kirjasto ja kirjakauppa ovat avoinna klo 11.30 lähtien sekä kahvio esitelmien jälkeen.

TERVETULOA!

Kaikille avoin

RUUSU-RISTIN ETSIJÄINPIIRI

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Kevätkaudella 2008 maanantaisin klo 18.30

28.1 11.2 25.2 10.3 31.3 14.4 28.4 ja 12.5

TERVETULOA! Käynti pääovesta

Tiedustelut:

Esko Keitaanranta, puh: 09-144 707 tai

Aija Tuukkala, puh: 0440-623 145

Kaikille avoin

MEDITAATIORYHMÄ

Helsingin temppelillä Merimiehenkatu 31

Kevätkaudella 2008 alkaen 20.1

sunnuntaisin klo 10.30

sekä tiistaisin klo 19.30

TERVETULOA! Käynti sivuovesta

Tiedustelut:

Jarmo Ikola, puh: 050-5111 773

TURKU

Turun pääkirjasto, Linnankatu 2, (Cafe Siriuksen yläkerran kokoustilat.)
Aika Su. klo. 13.00.

27.1	<i>Mauri Lehtovirta:</i>	Hyvän ja pahan ikuinen taistelu?
10.2	<i>Jukka Sarno:</i>	Antakaa heille anteeksi, sillä
he eivät tiedä mitä he tekevät
9.3	<i>Jarmo Ikola:</i>	Rosenkreutsilainen elämänymmärrys
6.4	<i>Marja-Liisa Halmetoja:</i>	Tahdon asia
4.5	<i>Merja Lennerholm:</i>	Paramahansa Yogananda –
ajattoman viisauden lähettiläs

TAMPERE,

Pääkirjasto Metsossa , ls. 2
Sunnuntaisin klo 13.00

27.1.	<i>Leena Rinkinen:</i>	Askeleen lähempänä Buddhaa
24.2.	<i>Rauno Rinkinen:</i>	Kalevalaista mysteeriotietoa
16.3.	<i>Mikko Romppanen:</i>	<i>Ihminen</i>
20.4.	<i>Jarmo Anttila:</i>	Joukahainen ja Aino

ETSIJÄIN PIIRI

Kokoontuu Ruusu- Ristin toimitiloissa
Pinninkatu 42 A 23
keskiviikkoisin klo 18,00
23,1.,6.2.,20.2.,5.3.,19.3.,2.4.,16.4.,7.5.

JYVÄSKYLÄ

Aittokalliontie 3, Halssila
Yleisöesitelmät keväällä 2008 sunnuntaisin:

27.1. klo 14.00 *Oiva Solehmainen:* Kuoleman lähikokemusemusemus henkisenä herättäjänä

25.2. klo 13.00 *Kalevala-juhla*

Musiikkia, Lausuntaa: Paula Monto, Tervetuliaispuhe: Seppo Kuronen,
Juhlaesitelmä: Pekka Kivikäs

6.4. klo 13.00 *Terttu Wiio:* Äidin ääni

La 24.5. klo 10-18.00 Ihminen, luonto ja läsnäolon voima –seminaari
Tilaa tarkempi esite: Vera.braysy@pp.inet.fi tai 050-3581915

Jooga: Tiistaisin klo 16-17.30 ja keskiviikkoisin klo 17-18.30 alkaen 8. ja 9.1.08. Osallistumismaksu 2 euroa/kerta. Ohjaajana jooganopettaja Liilia Siiberg, puh. 014-677004 ja 050-9111377. Oma alusta mukaan.

Lukupiiri: Joka toinen keskiviikko alkaen 9.1.07 klo 19.00. Vetäjinä Pekka Kivikäs ja Terttu Wiio 040-5795730.

Meditaatio: Kultaisen ajan meditaatio joka toinen tiistai klo 18-19.00. Alkaen 8.1.08. Vetäjänä Juha Korhonen 050-4631985.

Kevään kurssit:

12-13.1.08 **Onnellisuuden ja runsauden 7 maailmankaikkeuden lakia –kurssi.** Vetäjänä Jukka Hirvonsalo. La klo 10-17, su 10-16. Hinta 100 euroa. Ilm. 28.12. mennessä jukka.hirvonsalo@kolumbus.fi tai 050-4631985/ Juha Korhonen. Mahdollisuus Hirvonsalon yksityiskonsultaatioihin (hintaa 55 e/h) pe 11.1.08, varaukset Juhalta.

25.-27.1.08 **Meditaatio osaksi arkipäivää –kurssi,** vetäjinä Teija ja Oiva Solehmainen Pe klo 18-20, la klo 9.30-17, su klo 9.30-13.30(+ esitelmä ja kahvit 14-16). Kurssin hinta 30 euroa/työssäkäyvät ja 20 euroa/muut. Hinta sisältää ohjelmaan merkityt lounaat ja kahvitukset. Pyydä tarkempi ohjelma ja ilmoittautua Vera Bräysylle: vera.braysy@pp.inet.fi tai 050-358 1915. Lisätietoja kurssista antaa Oiva Solehmainen 0400-173527.

23-24.2.08 **Runsauden luominen –kurssi** (osa I Kultaisen ajan luominen –kurssisarjasta), vetäjinä Annea Saarenpää ja Juha Korhonen. Pe klo 18-19.30 meditaatio ja keskustelu, hinta 5 euroa. La kurssi klo 10-16, hinta 70 euroa. Lisätietoja: 050-4631985/ Juha. Perjantaille voi varata konsultaatioita: Annea Saarenpää: 040 724 5989 (tekstiviestillä) ja Juha Korhonen: 050 463 1985 (tiedustelut ja varaukset puhelimitse). Ota kurssille mukaan jooga-alusta ja vesipullo! Kurssille tulevien pitää sitoutua 5 kurssin sarjaan.

25.5.2008 **Japanilainen puutarha suomalaisittain –kurssi,** vetäjänä Anne Paalo Su klo 10-16. Kurssiin sisältyy kahvit, omat eväät mukaan muuten. Kurssin hinta 50 euroa.

Ilmoittautumiset Vera Bräysylle 050-3581915 tai vera.braysy@pp.inet.fi. Lisätietoja kurssin sisällöstä Anne Paalolta anne.paalo@kolumbus.fi tai 050 570 6105.

Katso myös ruusu-ristin nettisivut: www.ruusuristi.net

NORDICUM

FORUM HUMANUM

Kevään 2008 ohjelma

- 13.1. *Tarja Miettinen:* Totuudenetsijän ojat ja allikot
- 20.1. *Jarmo Ikola.* Guru
- 24.2. *Aija Tuukkala.* Tulen synty
- 16.3. *Kalevi Dunder:* Aikain viisaus
- 30.3. *Tapio Rätt-Seule* Eino Leinon teosofiaa
- 4.-6.4. *Kauno Mannosen* Kalevala -seminaari Siilinjärven RR temppelillä
- 20.4. *Paula Ylä-Hokkala:* Henkinen materialismi
- 8.5. *Mikko Romppanen.* Jumala

Yleisöluennot alkavat klo 15.00 ja ne pidetään Kuopion kulttuurihistoriallisen museon luentosalissa, Kauppakatu 23 (käynti sisäpihalta Maaherrankadun puolelta). Siilinjärven tilaisuudet järjestetään osoitteessa Asematie 12 (kinotalo), Siilinjärvi.

Tilaisuuksien järjestäjät: Ruusu-Risti ry ja ElämänOpisto ry.

FORUM HUMANUM NORDICUM on kohtaamispaikka ihmisille, jotka haluavat erottaa ajatuksissaan totuuden epätodesta ja jotka ovat valmiit käyttämään voimiaan ihmiskunnan ja muun luomakunnan hyvää elämää edistäviin tekoihin.